

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtulusephesi.com>

YIL: 14 SAYI: 77 Ocak-Şubat 2004

*“Laik-şeriatçı” Kamplaşması,
Askeri Darbe, Demokrasi vs.*

*Cumhuriyet’in 80. Yılında
Türkiye Ekonomisi*

*Seçimler Üzerine
Che Guevara*

*“Sol”da ve Sol’da
Dayanılmaz ve Bulunmaz
Seçim Taktikleri*

*Haydi!
İMKB’ye Gidelim!
[“Üç taksitte 1 kilo domates”]*

*Necip Fazıl’ın “Büyük Doğu”sundan
ABD’nin “Büyük Ortadoğu”suna
[Tayyip Erdoğan ve Mehteran Takımının Amerika Seferi]*

*Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
Ulaş Bardakçı
İlker Akman, Hasan Basri Temizalp, Yusuf Ziya Güneş
Yüksel Eriş,
Nedim Atılğan, Mustafa Atmaca*

İÇİNDEKİLER

“LAİK-ŞERİATÇI”
KAMPLAŞMASI,
ASKERİ DARBE,
DEMOKRASİ VS.

3

Türkiye’de Amerikan emperyalizminin onayı olmaksızın askeri darbe yapılamayacağına inanan şeriatçıların “ılımlı islamcı” görüntüsü altında geliştirdikleri işbirlikçiliğini ve onların “medya”daki destekçilerini irdeleyen bir yazı.

CUMHURİYET’İN
80. YILINDA
TÜRKİYE
EKONOMİSİ

11

Cumhuriyet’in 80. yılında, sürekli düşen enflasyon verileriyle desteklenen ekonominin düzeldiğine ilişkin, “medya” ve AKP propagandasının gerçek niteliği üzerine bir değerlendirme.

SEÇİMLER
ÜZERİNE
CHE GUEVARA

18

Che’nin “... iki, üç daha fazla Vietnam” bildirisinde yer alan değerlendirme.

“SOL”DA VE SOL’DA
DAYANILMAZ VE
BULUNMAZ
SEÇİM TAKTİKLERİ

19

Solla, sol ideolojiyle hiçbir ilişkisi bulunmayan “sol”un ve pragmatist düşüncelerle hareket eden sol’un, yaklaşan yerel seçimlerle ilgili küçük çıkar hesaplarıyla kurdukları ilişkiler.

THKP-C
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ:
ULAŞ BARDAKÇI
İLKER AKMAN
HASAN BASRİ TEMİZALP
YUSUF ZİYA GÜNEŞ
YÜKSEL ERİŞ
NEDİM ATILGAN
MUSTAFA ATMACA

28

Onlar, “Kurtuluşa Kadar Savaş” şiarıyla savaştılar ve toprağa düştüler. Anıları, devrimci mücadelenin yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

HAYDİ!
İMKB’YE
GİDELİM!
[“Üç taksitte 1 kilo domates”]

31

Kendilerini taksitle satan, leasingle kiralayan şehir küçük-burjuvazisinin son borsa macerası üzerine.

NECİP FAZIL’IN
“BÜYÜK DOĞU”SUNDAN
ABD’NİN
“BÜYÜK ORTADOĞU”SUNA

35

Amerikan emperyalizminin desteğiyle iktidara gelen AKP’nin, savunduğunu iddia ettiği islami ideolojiyi, para karşılığında nasıl satışa çıkardığının ve bu satışın Ortadoğu halklarının emperyalizm tarafından daha fazla sömürülmesi planlarına nasıl payandalandığını irdeleyen bir yazı.

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:
Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Mail Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.com

Bu sayı İLKER Matbaası’nda basılmıştır.

Baskı Tarihi: 6 Şubat 2004

Ederi: 1.000.000 TL.

3 €

Abone Ederi:

10 Sayı 40 €

15 Sayı 55 €

“Laik-şeriatçı” Kamplaşması, Askeri Darbe, Demokrasi vs.

Herkesin bildiği gibi, 3 Kasım seçimleri sonrasında AKP'nin tek başına büyük bir çoğunlukla iktidara gelmesiyle birlikte şeriatçılık ve cumhuriyetin laiklik temeli en sık konuşulan ve tartışılan konuların başında gelmiştir.

“Muhafazakar demokratlar” söylemiyle, AKP'nin şeriat istemi ve yönelimi “ılımlı islam” tanımlamalarıyla yumuşatılıp, kabul edilebilir bir biçime sokulmaya çalışılırken, laikliğin “ılımlı islam”la çelişmediği propaganda yürütülmektedir. Özellikle Amerikan emperyalizminin beslediği “medya” propagandistleri tarafından yönlendirilmeye çalışılan bu faaliyetler, işbirlikçiliğin yeni adresi olarak görülen AB yandaşları tarafından da (belli oranlarda) desteklenmektedir.

Bu faaliyetler karşısında yer alan “laikçiler” ise, kendilerini “kemalist” ya da “ulusalcı” olarak tanımlamakta ve ülkenin “şeriat tehlikesi ile karşı karşıya olduğu”nu söyleyerek, “laik güçlerin”, şeriatçılığa ve AKP iktidarına karşı birleşmeleri gerektiğini savunmaktadırlar. “Laik güçler”in vazgeçilmez ve asli unsuru olarak **ordu** kabul edildiği için, bu kesimlerin tüm propaganda ve faaliyetleri “askeri darbe istemi” olarak değerlendirilmektedir.

Kurtuluş Cephesi'nin değişik sayılarında ortaya koyduğumuz gibi, AKP iktidarının “ılımlı islam” vb. sözcüklerle önemsizleştirilmeye çalışılan şeriatçılığı karşısında, ordunun temel güç olarak görülmesi ve gösterilmesi, AKP iktidarının Amerikan emperyalizminin tüm isteklerini kayıtsız-şartsız yerine getirme çabasıyla kendi karşıtını yaratmıştır.

“Tayyip Erdoğan'ın başını çektiği şeriatçı mehteran takımı, emperyalist

ülkelerin her istediğini yaparak kendi hükümetlerine karşı olası ‘iç darbeyi’ akılları sıra önlemeye çalışmaktadırlar. Onların tüm korkusu, ikinci bir 28 Şubat olayının yaşanmasıdır. Bilebildikleri tüm tarih ve dış politika bilgisine göre ülkemizde, Amerikan emperyalizminin desteği olmaksızın hiçbir siyasal parti iktidarda kalamaz ve **Amerikan emperyalizminin desteği ve onayı olmaksızın Genelkurmay askeri darbe yapamaz.**

Bu tarih ve dış politika bilgisiyle AKP mehteran takımı iktidarlarını garantiye alabilmek için, öncelikle Amerikan emperyalizminin desteğinin alınması gerektiği konusunda oybirliğine sahiptirler. Gerisi Amerikan emperyalizminin bu destek karşılığında ne isteyeceğine kalmıştır.”*

AKP hükümetinin Kıbrıs, İncirlik üssü, Kuzey Irak vb. konularda birbiri ardına yaptığı “açılımlar”, Amerikan emperyalizminin desteğini almaya ve bu yolla askeri darbeyi engellemeye yönelik çabalarıdır.

Benzer biçimde, “laik” bir askeri darbenin Amerikan emperyalizminin **onayı olmaksızın** gerçekleşemeyeceğini düşünen “sivil laik güçler” ise, bir yandan Amerikanın desteğini almak amacıyla Irak konusunda Amerikan emperyalizminin isteklerinin yerine getirilmesini isterken, diğer yandan puslu havayı seven kurt gibi AKP ile Amerikan emperyalizmi arasındaki balayı döneminin bitmesini beklemektedirler. Bu bek-

* *Kurtuluş Cephesi*, “AKP Mehteranı Eşliğinde 8,5 Milyar Dolarlık Bağdat Seferi”, Sayı: 75, Eylül-Ekim 2003.

leyiş içinde anti-şeriatçı askeri darbenin “diri güçleri” olarak kabul edilen “genç subaylar”ın bir “çılgınlık” yapmalarının önüne geçmek amacıyla ordu komutanları, kuvvet komutanları “ordunun geleneklerine, temayüle ve askeri hiyerarşiye” aykırı görülen demeciler ve açıklamalar yapmaktadırlar.

Böylece şeriatçılar ve laikler, Amerikan emperyalizminin onayı olmaksızın askeri darbe yapılamayacağı konusunda **ortak bir paydaya** sahip olmuşlardır.

Şeriatçıları ve laikleri birleştiren bu ortak payda, ülkedeki hiçbir şeyin kendi iç dinamiği ile gelişmediğinin, **tümüyle dış dinamiklere bağımlı olduğunun** açık kabulünden başka birşey değildir. Bu, aynı zamanda “ülkenin ve ulusun onuru ve gururu” **Türk Silahlı Kuvvetleri’nin de Amerikan emperyalizmine bağımlılığının** açık bir itirafıdır.

Bu gerçeğe rağmen, aynı çevreler, tüm yaptıklarının ve yapacaklarının ülke için (Türkiye için) ve halk için olduğunu söylemekten de geri kalmamaktadırlar.

2004 yılına girildiğinde AKP önderliğindeki şeriatçılarla “laikçiler” arasındaki mücadele giderek keskinleşmeye ve yaygınlaşmaya başlamıştır.

AKP, hükümetinin ikinci yılında, yerel seçimler yaklaşırken şeriatçı “çekirdek kadro”nun istemlerine uygun olarak yasal düzenlemelere yöneldiğinde, “laikçiler” generaller aracılığıyla “tavır”larını ortaya koymaktan bir an için geri kalmamışlardır.

Ege Ordu Komutanı Orgeneral Hürşit Tolon, “**Bu memleket hep güzel insan yetiştirdi. Son zamanlarda hain de yetiştirmeye başladı**” diyerek bugüne kadar “laikçiler” adına söylenmiş en ağır sözleri söylerken, Tayyip Erdoğan, padişah torunlarıyla görüşmeler yaparak, “Beyaz Saray”da beyazlar içindeki türbanlı karısıyla W. Bush’un karısının fotoğraflarını çektirerek karşı hamlesini yapmıştır.

Org. Hürşit Tolon, “Bu memleket hep güzel insan yetiştirdi. Son zamanlarda hain de yetiştirmeye başladı”derken, o “güzel insanlar”ın kendileri tarafından nasıl işkenceden geçirildiğini, katledildiğini unutmuş görünürken, “hainler”in **Rabita** paralarıyla 1980’lerde nasıl kendileri tarafından beslendiğini de anımsamak istememiştir.

Aynı şekilde Tayyip Erdoğan, beyazlar içinde türbanlı karısının “Beyaz Saray”da poz vermesini sağlarken (büyük “halkla iliş-

kiler uzmanları”nın akıllarıyla) Türkiye Cumhuriyeti’nin başbakanı olduğunu ve şeriatın kurulacağı ülkenin Türkiye olduğunu unutmıştır.

Soldan devşirilmiş birkaç küçük-burjuva aydınının ve saçlara jöle sürmenin “karizma” artırdığını sanan birkaç “yuppi” taklidi küçük-burjuvanın “derin tahlillerine” inanıp, bu ülkede Amerikan emperyalizminin onayı olmaksızın askeri darbe yapılamayacağını sananların bilmeleri gereken ilk gerçek, Amerikan emperyalizminin “onayı” dedikleri şeyin bizzat Amerikan emperyalizminin **çıkartlarından** başka birşey olmadığıdır.

Amerikan emperyalizmi, (isterse “global” olsun) çıkarları Türkiye’de “islam cumhuriyeti” kurulmasını gerektirdiğinde, “laik güçlerin” temel gücü kabul edilen ordu aracılığıyla bu “islam cumhuriyeti”ni kurdurtmakta bir an bile tereddüt etmeyecektir. Aynı şekilde, Amerikan emperyalizminin çıkarları “islam cumhuriyeti”ni gereksiz kıldığında da, aynı ordu, bu kez şeriatçıların tepesine “balyoz” gibi inecektir.

Amerikan emperyalizminin desteğinde şeriat yönetimi kuracaklarını sanan şeriatçılar şunu da çok iyi bilmelidirler:

Bugün, Afganistan’da islam cumhuriyeti kurdurtan, Irak’ta islam cumhuriyeti kurulmasının planlarını yapan Amerikan emperyalizmi, öte yandan İran’daki islam cumhuriyetini yıkmak için tüm olanakları seferber etmiştir. İran’daki molla yönetimini devirmeyi en yakın hedefler arasına almış olan Amerikan emperyalizminin bu faaliyeti “**radikal islama karşı ılımlı islam**” propagandasıyla desteklenmektedir. Bu amaçla “ılımlı islam”ın “radikal islam”dan çok daha “güzel” olduğunun propagandası yürütülmektedir. Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı bu propagandanın basit bir aracı olarak “medya” karşısına çıkartılmıştır. Beyaz Saray’da beyazlar içinde türbanlı kadın görüntüleri Amerikan emperyalizminin bu amaçlarıyla ve propagandasıyla örtüşmektedir. Mesaj, İran’daki “ılımlı islamcılara”dır.

Ancak “ılımlı islamcılar”, “reformist Kürtler” gibidirler. Radikalleri ortalıkta varoldukları sürece itibar görürler, radikalleri yokedildikten sonra, onlar da kullanılmış mendil gibi bir yana atılacaklardır. Nasıl ki, komünizme karşı “radikal” islamcılar (Usama Bin Laden başta olmak üzere) kullanılmış ve sonra dünya çapında Amerikan emperyalizminin “terörizme karşı savaş”ının hedefi

haline getirilmişlerse, bugün “ılımlı islamcılar” da “radikal islamcılar”ın tasfiye edilmesinin basit birer piyonu, aracıdır.

Yine Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının unutmamaları gereken bir olgu da, Pakistan’dır.

Bugün Pakistan İslam Cumhuriyeti’nin başında yer alan Pervez Müşerref askeri darbeyle iktidara gelmiştir. Yerli “medya”da da bolca yazıldığı gibi, Pervez Müşerref’in eşinin başı açıktır ve Benazir Butto gibi beyaz bir örtü bile takmamaktadır. Bu da göstermektedir ki, Amerikan emperyalizmi için, laik askeri darbe ile “islam cumhuriyeti” birbiriyle çelişmemektedir.

İşte Amerikan emperyalizminin bu **laik asker-sivil şeriatçı karması** yönetim biçimi AKP teorisyenleri tarafından da algılanmış görünmektedir.

Şeriatçılara “muhafazakar demokrat” tanımını getirerek “imajmaker”lık yapan Tayyip Erdoğan’ın danışmanı Yalçın Akdoğan, 8 Aralık 2003 tarihli *Yeni Şafak* gazetesinde bu algılamayı şöyle açıklamaktadır:

- Devlet mi toplumu Müslümanlaştırmalı,
- Müslüman toplum mu devleti dınileştirmeli,
- Yoksa her ikisi de mi birbirini ideolojik bir dönüşüme tâbi tutmamalı?”

“Muhafazakar demokrat” Yalçın Akdoğan’ın “siyasal islam”ın dönüşümüne ilişkin verdiği bu üç seçenektan birincisi, açık biçimde “yukardan” **devletin ele geçirilmesini** ve bu devlet aracılığıyla “yukardan aşağıya” şeriatın kurulmasını öngörür (şeriatçı askeri darbe). İkincisi ise, “aşağıdan yukarı” **devletin ele geçirilmesini** (“islam devrimi”) öngörürken; üçüncü “seçenek”, “her ikisinin de”, yani “laik devlet” ile “şeriatçılığın” birbirini ideolojik olarak dönüştürmeleri ve ortalamada birbirlerine yaklaşmalarını (ortak ve karma yönetim).

Tayyip Erdoğan’ın “akıl hocası” (danışmanı) Yalçın Akdoğan’ın “siyasal islamın demokratik versiyonu” adını verdiği Millî Görüş’ün, üçüncü seçeneği sahiplenmesi gerektiğini söylemektedir.

Görüldüğü gibi, “üçüncü seçenek”, Pakistan İslam Cumhuriyeti’nde Pervez Müşerref’in askeri darbesiyle uygulamaya sokulan, “laik” ordu tarafından denetlenen “ılımlı islam” modelinden başka birşey değildir.

Tüm “medyatik” gözboyamalara karşın

bugün Amerikan emperyalizminin “ılımlı islam modeli”nin uygulandığı tek ülke olan Pakistan, ekonomiden sorumlu jöleli bakanaya sahip olan AKP hükümetinin önündeki tek seçenek olarak durmaktadır. Ve sorun şudur: Pakistan, Türkiye için bir model olabilir mi?

“Medya”da yer aldığı biçimiyle söylersek, bugün Pervez Müşerref, “ikinci vatanım” dediği Türkiye’ye geldiğinde bile çelik yeleklerle dolaşmak durumundadır. “Siyasal islam” her geçen gün Pervez Müşerref’in iktidarını daha fazla sıkıştırmakta ve iktidardan düşürmeye yönelik faaliyetlerini yoğunlaştırmaktadır.

Şurası açıktır ki, “nüfusunun %99’u müslüman olan bir ülkede”, kendisini “globalizm” çağına uydurduğunu sanan birkaç “şeriatçı entelektüel”in teorileri ile “nüfusun %99’unu oluşturan”ların pratiği arasında hiçbir ortak nokta yoktur. İster Pakistan’da, ister Türkiye’de, isterse bir başka “müslüman ülke”de olsun, şeriatçılar için tek amaç, siyasal iktidarın (hükümetin değil, devletin) ele geçirilmesidir. Bu amaç, birkaç “şeriatçı entelektüel”in isteminden ve teorisinden etkilenmeyecek kadar köklüdür (radikaldir). Bunu anlamayanların başına gelecekler, en hafifiyle, İran’da molla yönetiminin ilk yılında “İran İslam Cumhuriyeti cumhurbaşkanı” sıfatını taşıyan Beni Sadr’ın başına gelenlerden farklı olmayacaktır.**

İran’daki molla yönetiminin ilk yıllarının gösterdiği bir diğer gerçek ise, Şah döneminin “laik” **şehir küçük-burjuvazisinin “ılımlı islam” yandaşı haline gelmesidir**. Bu dönüşüm, Şah ordusunun saf değiştirmesini de beraberinde getirmiştir. Özellikle “radikal islamcılar”ın sola karşı giriştikleri imha saldırılarında başarılı olmaları şehir küçük-burjuvazisinin saf değiştirmesinde belirleyici olmuştur. Mollaların gücü karşısında çaresiz kalan bu küçük-burjuvalar, “Avrupai” görünümlü, kıravatlı Beni Sadr’ın temsil ettiği “ılımlı islam” tarafına geçerek kendilerini koruyabileceklerini, “radikal islamcılar” dizgin-

** Bombalı arabalar en yoğun biçimde 1981 yılında İran’da kullanılmıştır. Sola ve laik küçük-burjuvalara karşı kurulan “ılımlı islamcı”-“radikal islamcı” ittifakı, ilk başarılarından sonra bozulmuştur. Radikal islamcılar “ılımlı” islamcılara karşı saldırılarını, “ılımlı islamcılar” safına geçen Halkın Mücahitleri örgütünün bombalı saldırılarıyla sürmüştür. Ve bu çatışmada “ılımlı islamcılar” yenilmiş, ezilmiş ve sağ kalanları yurtdışına kaçırmıştır.

leyebileceklerini ummuşlardır. Sonuçta ise, herkesin bildiği gibi, molla yönetimi 25 yıldır İran'da iktidarını sürdürmektedir.

İran'daki "İslam devrimi"nin diğer bir gerçeği de sola ilişkindir.

İran solu, İran komünist partisi olan TUDEH'ten sosyal-demokratlara ve silahlı mücadeleye sürdüren devrimci örgütlere kadar değişik örgütlerden oluşmakla birlikte, "İslam devrimi"nin ilk yıllarında oldukça geniş bir kitlesel desteğe sahiptir. Başını TUDEH'in çektiği kesim, laikliğin önemli bir sorun olmadığını, önemli olanın "toplumsal ilerleme" ve ülkenin kalkınması olduğunu ileri sürerek, "ılımlı İslamcılar"la ittifaka girerek Beni Sadr yönetimini desteklemiştir. Şeriatçılığa karşı sözel ve yazılı birçok şey söylemiş olmakla birlikte, sorunun laiklik-şeriatçılık sorunu olmadığını düşünen TUDEH ve müttefikleri, 1981 yılı itibarıyla tümüyle yok edilmiştir.

Şah döneminde silahlı mücadeleyi sürdüren ve Marksist-Leninist bir örgüt olan Halkın Fedaileri ise, "radikal İslamcılar"ın anti-Amerikancı tutumları karşısında kararsız kalmış ve bu kararsız tutumuyla molla yönetiminin iktidarını pekiştirmesi için zaman kazanmasına yol açmıştır. Halkın Fedaileri de, laikliği "ikincil bir sorun" olarak görmüştür.

Bugün ülkemizde de benzer olaylar gelişmektedir. Kendisini "ılımlı İslam", "muhafazakar demokrat" vs. şeklinde sunan ve "medya"daki (Amerikan emperyalizminin paralı kaleşörleri başta olmak üzere) pek çok küçük-burjuva yazar tarafından desteklenen AKP iktidarı karşısında, "sol" adına, "halkımız 'laik ve şeriatçı' kamplaşmasının kısılcasına mahkum değildir" diye başlayan açıklamalar yapılmaya başlanmıştır.

Örneğin, "sol ittifak" adıyla işe başlayıp, M. Karayalçın'ın sadece kendi adına bağlı varlığa sahip olan SHP "çatısı" altında "Demokratik Güçbirliği" oluşturanlar yayınladıkları "deklarasyon"da, "halkımız 'laik ve şeriatçı' kamplaşmasının kısılcasına mahkum değildir" dedikten sonra şöyle devam etmektedirler:

"Ülkemizin en önemli sorunlarında; Kürt sorununun demokratik çözümünde, ülkemizin bağımsızlığı ve demokratikleşmesinde, halkımızın IMF ve emperyalist güçlerin boyunduruğundan kurtarılmasında, ülke kaynaklarına sahip çıkmada, **gerici-**

liğe karşı aydınlığı savunmada tek alternatif; oluşturduğumuz Demokratik Güçbirliği'dir." (abc)

Şeriatçılığa karşı laikliği savunmayı "yapay bir kamplaşma" gibi algılayan ve algılatmaya çalışan, şeriatçıdan AKP'yi, laikten CHP'yi anlayan "güçbirliği", bir dizi "önemli hedef" sıraladıktan sonra, sadece "**gericiliğe karşı aydınlık**"tan söz etmekle yetinmiştir. Böylece "gericilik" sözcüğü ile karanlığı temsil eden (ve adı konulmayan) şeriatçılığın karşısında, ne anlama geldiği belirsiz, muğlak, amorf bir ifadeyle "aydınlık" savunuculuğuna soyunmuşlardır.

Oysa "muhafazakar demokratlar"ın, diğer ifadeyle "siyasal İslamın demokratik versiyonu" Milli Görüşçülerin yayın organı olarak faaliyet gösteren *Yeni Şafak* gazetesinin alt başlığında da şunlar yazılıdır: "**Aydınlık Türkiye'nin Habercisi**".

"Demokratik Güçbirliği"nde kendilerini ifade ettiklerini düşünen şehir küçük-burjuvazisinin 1980 öncesinin "sol" kanadının laiklik karşısındaki bu "aydınlık" yandaşlığı, aynı zamanda "ılımlı İslam"la olan onbeş yıllık ittifakının bir devamı niteliğindedir. Bugün bu ittifak yokmuş gibi davranılmaktadır. İlk zamanlar, bir yanında Toktamış Ateş'in, diğer yanında Abdurrahman Dilipak'ın sözcülüğünü yaptığı "sol-İslamcı" ittifakı bugün unutulmuş, bir yana bırakılmış görünmektedir. Aynı şekilde HADEP'in Refah ya da Fazilet Partisi'yle yürüttüğü "seçim ittifakı" görüşmeleri de unutulmuştur. Daha birkaç ay önce, "küresel intifada" mitinglerinde şeriatçılarla kolkola yüründüğü de unutturulmaya çalışılmaktadır. "Anti-globalist" İslamcı *Haksöz* dergisinin yazarı Hamza Türkmen'in mitingte söylediği "*büyük Şeytan ABD'ye değil Allah'a kul olun*" sözlerini alkışlarken, *Haksöz*'ün alt başlığında da "**Kur'anın Aydınlığına Doğru**" yazılı olduğu bilinmezlikten gelinmiştir.

Tüm bu unutulmuşluk ve unutturulmuşluğun arka planında, "sol" şehir küçük-burjuvalarının, şeriatçılarla kurdukları "iyi ilişkiler" nedeniyle kendilerine dokunmayacaklarına olan inanç yatmaktadır.

Kürt hareketi açısından ise laiklik, "demokratik-ekolojik toplum" içinde fazlaca bir öneme sahip değildir. PKK, birbiri ardına kurduğu "Kürt Aleviler Birliği", "Kürt İslam Hareketi" vb. örgütlenmelerle, Kuran ayetlerinin altına Mustafa Karasu'nun imzasını atarak laikliğin kendileri için hiçbir şey oldu-

ğunu yıllar önce ortaya koymuştur.

Bu ilişkiler içinde, kendilerini “sol” olarak tanımlayarak “güç birliği” yapanların, şeriatçılığı “gericilik” olarak sunmaya çalışmaları şaşırıcı olmamaktadır.

Böylece ortalıkta, kendilerini “ulusalci” ya da “kemalist” olarak tanımlayan ve “zinde güç”, “vurucu güç” olarak orduyu gören laikler dışında şeriatçılığa karşı hiç bir kesim kalmamaktadır. Bunların da tek tesellisi, %5’lik Ertuğrul Özkök’ün ifadesiyle, “merak etmeyin ordu var!” oluşudur.

Amerikan emperyalizminin “radikal islam” karşı geliştirdiği “ılımlı islam” modelinin ülke içindeki propagandistleri ise, her zaman olduğu gibi, Amerikan emperyalizminin güzide “medya tetikçileri”nden oluşmaktadır.

Bu “ılımlı islam” propagandisti işbirlikçi “medya” yazarlarının tüm işlevi, bir süre için şehir küçük-burjuvazisini “islamcı” bir yönetime alıştırmak ve “ılımlı islamcılar”la “radikal islamcılar” arasındaki ittifakı bozmaktan ibarettir. Diğer bir ifadeyle, Amerikan emperyalizminin işbirlikçi “medya”sının ve yazarlarının faaliyet alanı, “ılımlı islamcılar”ı yüreklendirmek, onlar tarafından “radikal islamcılar” a verilecek olası tavizleri engellemektir. Bu nedenle, zaman zaman “ortamı germeyelim” türünden yazılar yazarak ortalığı yatıştırmaya çalışırlar. Ancak kerameti kendilerinden ve Amerika’dan menkul bu çabalann, ülkenin somut gerçekleriyle çakışmadığı da açıktır. Herşeyin “radikal”i olmakla övünen, “başörtüsü radikali” İsmet Berkan, bu somutluk karşısında şunları yazmaktan “kendini alamamış”tır!

“Bu köşeyi sürekli izleyenler biliyor, başörtüsü ya da türban, ne isim verirseniz verin, konusunda özgürlüğü savunuyorum; yasaların ve kamu düzeninin insanların kılık kıyafetlerine karışmaması gerektiğini söylüyorum. Bunları söylüyorum ve söylemeye de devam edeceğim ama bunu yapıyor olmam benim başörtüsünün arkasındaki bütün ideolojiye de sempatik yaklaştığım anlamına gelmez.

Daha yazının başında bu açıklamayı yapıyorum; çünkü, geçen gün tanık olduğum bir şey beni fena halde sinirlendirdi, o yüzden.”*

* İsmet Berkan, “Hayâ’lı yürümeyi biliyor musunuz?”, *Radikal*, 22 Ocak 2004.

Doğal olarak “okuyucu”, İsmet Berkan’ı böylesine sinirlendiren olayın ne olduğunu merak edecektir. Şöyle devam ediyor “radikal başörtücü” İsmet Berkan:

“Birkaç gün önce, akşam saat sekiz sularında gazeteden çıktım, eve doğru gidiyorum. İstanbul’un trafiğinde radyoyu karıştırmaya başladım. Şimdi FM frekansını burada vermek istemediğim bir radyoda durakladım. İslamcı bir radyoydu bu ve ismini bilmediğim bir kişi dinleyicilerine bir nevi konferans veriyordu. Kulak ke-sildim...

Derken örtünme-hayâ ilişkisine zıpladı programcı. **Elbette** bütün kadınların örtünmesi gerektiğini söylüyordu, hatta **çarşafa girmesi gerektiğini**. Bunu söylerken, **bugün takılan başörtülerinin aslında örtünmeye ilk başlangıç aşaması olduğunu** belirtmeyi ihmal etmedi.

Derken peygamberin eş ve kızlarının ‘hayâli Müslüman örnekleri’ olduğunu söyledi ve eski bir Nakşi şeyhinden naklen peygamberin eş ve kızlarının ‘hayâli yürüyüş’ünü tarife koyuldu:

‘Baş öne eğik olacak, gözler ayak uçlarından ötesini görmeyecek.’

İşte o an sinirim tepeme çıktı, kanalı değiştirdim.”

İşte “kulelerden”** bakarak “ılımlı islam” la işlerin yürüyebileceği propagandası yapan “radikal başörtücü”, “haya”lardan söz edilince (hadım edilmek korkusuyla olsa gerek) islamcı radyonun yayınına böylesine kızmıştır.

Ancak İsmet Berkan şecaat arz ederken sirkatini söylemiştir: **“bugün takılan başörtülerinin aslında örtünmeye (çarşafa gimeye) ilk başlangıç aşaması olduğunu”**.

Ne yazık ki, şeriatçılıktan, İsmet Berkan’ın yaptığı gibi, “kanal değiştirerek” kurtul-

** 2004’ün ilk günlerinde “medya”da ekonominin nasıl düzlüğe çıktığına ilişkin haberler karşısında Alman Metro Cash & Carry’nin Türkiye Genel Müdürü Hakan Ergin şöyle demektedir: “Bizim gördüğümüz genel tablo kulelerde durum iyi gözüküyor, ama sokakta durum pek parlak değil. Belki normal geçiş süreci bu, eleştirmek için de söylemiyorum, ama sokaklarda henüz o kulelerde görünen pembe tablo görünmedi ne yazık ki.” İşte İsmet Berkan bu “kulelerde” oturan işbirlikçi küçük-burjuvalardan sadece birisidir.

mak olanaklı değildir.

Hiç kimse, “nüfusunun %99’u müslüman olan” bir ülkede şeriatçılık tehlikesi abartılıyor diyerek, ya da “laik-şeriatçılık kamplaşmasına mahkum değiliz” diyerek kendini ve başkalarını aldatmamalıdır.

Bu ülkede, Türkiye’de, şeriatçılık, yıllar boyunca devrimci mücadeleye karşı bir güç olarak “laik devlet” tarafından yaşatılmış, korunmuş ve geliştirilmiştir. Amaç, her zaman, “laik devleti” korumak değil, oligarşik yönetimin bir devrimle yıkılmasını engellemek olmuştur. Amerikan emperyalizminin “karşı ayaklanma”yı bastırma “konsepti”ne uygun olarak, iç savaş koşullarına göre biçimlendirilmiş ordunun subay kadrolarının “laiklik” masalıyla eğitilmeleri bu gerçeğin bir parçası olmuştur. Yıllar boyu “son Türk devleti”ni “komünizmden korumak” için “cansiperane” savaşmayı göze alan, “komünizm nerede görülürse ezilmelidir” talimatıyla görev yapan, bu talimat gereğince devrimcileri katleden, milyonlarca insanı işkenceden geçiren bu “laiklik” masalıyla büyütülmüş subaylar, bugün şaşkınlık ve İsmet Berkanvari “sinir” içinde olayları izlemektedirler. Dün “vatan haini” diyerek idam ettikleri, katlettikleri, işkenceden geçirdikleri devrimcileri unutup, “bu memleket hep güzel insan yetiştirirdi” diyecek kadar şaşkın durumdadırlar. (Bir kez daha belirtelim ki, ordu komutanlarının, kuvvet komutanlarının birbiri ardına yaptıkları açıklamalar, kendi kişisel tepkilerinden daha çok, AKP hükümetine büyük tepki duydukları söylenen “genç subaylar”ı yatıştırmayı amaçlamaktadır.)

Bugüne kadar defalarca belirttiğimiz gibi, islamiyet, hıristiyanlığın tersine, içerdiği feodal ve ortaçağ dogmalarından kendisini arındırmamış ve toplumsal, siyasal ve ekonomik düzeni düzenlemeye yönelik siyasal iktidar olma çabaları ve koşulları **kesin olarak yenilgiye uğratılmamıştır**. Demokratik devrimin tamamlanmadığı, feodalizmin ve feodal ideolojilerin devrimci tarzda tasfiye edilmediği, emperyalizm ve oligarşi tarafından bilinçli olarak varlıklarına izin verildiği bizim gibi ülkelerde sorun, feodalizmden kapitalizme geçiş sorunu olarak varlığını sürdürmektedir. Burjuvazinin devrimci niteliğini yitirdiği tarihsel koşullarda, dışa bağımlı bir kapitalizmin egemen olduğu bizim gibi ülkelerde, varolan burjuvazi ulusal nitelikte olmayıp, tümüyle işbirlikçi-tekelci niteliğe sahiptir. Dolayısıyla burjuva demokratik dev-

rimin tamamlanması, feodal kalıntıların altyapıdan üstyapıya kadar tümüyle tasfiyesi, proletaryanın öncülüğünde gerçekleştirecek bir **halk devrimi** ile olanaklıdır.

Devrim durumunun sürekli varlığını sürdürdüğü ülkemiz koşullarında, emperyalizm ve yerli işbirlikçi-burjuvazi, feodallerle ve köylülükle “uyum” sağlamak zorundadır. Bu da, ülkedeki nispi demokratik ortamın sürmesinin temel nedenidir.

“Ülkedeki nispi demokratik ortam, feodallerin üst yapısal olarak varlıklarını sürdürmeleri için gerekli bir ‘demokratik’ ortam olduğu gibi, köylülüğe de o iktisadi ‘uyum’ için gereklidir.

Tarihi gelişim içinde bu nispi ‘demokratik’ ortamın yaşatılmasında feodallerin varlıklarını üst yapıda devam ettirme gerekçesi, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin feodal üretim ilişkisi ile çatışmasının artması ve feodallerin tasfiyesi oranında ortadan kalkmaktadır. Ancak, bu durumdan dolayı, nispi demokratik ortamın kaldırılma durumlarında, tekelci burjuvazinin feodallere tavır almasını ‘tek başına’ ele almak, hele hele ‘uyum’ için buna başvurduğunu söylemek, son derece büyük hatadır... Bugün ülkemizde nispi demokratik ortamın yaşamasının temel nedeni, köylülüğün (ve ülkemizde tarihi bir etkinliği olan şehir küçük burjuvazisinin sosyal ve siyasal olarak) iktisadi ‘uyum’ içinde siyasal olarak yedeklenmesindedir.”*

Bu nedenlerden dolayı, emperyalizm ve oligarşinin, “siyasal islam”ın, şeriatçıların seçim başarıları karşısında nispi demokratik ortamı sona erdirmesi, yani askeri bir darbeye “siyasal islamı” tasfiye etmesi söz konusu değildir. Feodal ideoloji sahipleri (“siyasal islam”) gelişen emperyalist üretim ilişkileri ile radikal tarzda çatışmaya girmedikleri sürece, bunun yerine “uyum”u tercih ettikleri ve köylülükle bu feodal ideolojiler aracılığıyla (şeriatçılık) oligarşik yönetime yedeklenebildiği sürece, “sistem dışına” atılmalarından söz edilemez. Amerikan emperyalizminin “uyum” göstermeyen feodal kesimleri “müslüman ülkeler”de tasfiye et-

* İlker Akman, *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz*.

me amacı (ki bu amaç, Condoleeza Rice tarafından açıkça ifade edilmiştir) bulunsada, bu amacına “siyasal islam”ı “radikal-ılımlı” ayrışması ile parçalayarak ulaşılmaya çalışıldığı bir evrede bu olanak dışıdır.

Bu yüzden AKP'nin iktidar oluşu kadar iktidarda kalış süresi de, temsil ettikleri sınıfların emperyalist üretim ilişkilerine gösterdikleri “uyum”la belirlenmiştir. Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının emperyalist sömürünün daha fazla gelişmesi ve yaygınlaşması için gösterdikleri çaba bu “uyum”un bir göstergesi niteliğindedir. (Amerikan emperyalizminin Tayyip Erdoğan ve şürekasını “islama karşı olmadıkları” görüntüsü vermek amacıyla bir propaganda aracı olarak kullanmasının burada hiçbir işlevi ve değeri yoktur..)

Bu süreçte meydana gelebilecek olası gelişmelerden ilki, AKP'de toplaşmış olan bütün “siyasal islamcı” kesimlerin kendi içlerinde ayrışmasıdır. Tayyip Erdoğan'ın emperyalist üretim ilişkileri ile olan “uyum” çerçevesinde yaptıkları ve söyledikleri bu ayrışmayı hızlandırıcı niteliktedir. Tayyip Erdoğan'ın “paranın dini, iman olmaz” sözü, “islam ortak pazarını doğru bulmuyorum”* sözleri bu yöndeki gelişmeleri hızlandırma potansiyeline sahiptir. Geçen sayımızda ifade ettiğimiz gibi, sorun, AKP'nin “globalizm” hayaliyle oluşturduğu yeni ticari hedefleri ile şeriatçılığın “hassasiyetleri” arasında nasıl bir denge kuracağıdır. Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının, kendilerini vareden “radikal” şeriatçıları, bu ekonomik “uyum” çerçevesinde, ne ölçüde ve nasıl tatmin edebilecekleri ise belirsizdir.

Diğer bir belirsizlik ise, “radikal” kesimlerin AKP içinde ne ölçüde etkin oldukları ve ne ölçüde bölünecekleridir. Şüphesiz böyle bir ayrışma AKP'ye büyük bir güç kaybettirecektir. Geçmişte Erbakan'ın başına

* Tayyip Erdoğan'ın 18 Ocak tarihinde Suudi Arabistan'da yaptığı açıklama şöyledir:

“Aslında yanlış anlaşılmaktan korkuyorum, ama islam ortak pazar anlayışını doğru bulmuyorum. Bu birliktelikleri ne etnik ne dini köken ne de coğrafyaya bağlı olarak düşünebiliriz. Dünyada artık böyle bir şey kaldı mı? Bu kampaşmalan başlatır.

Ortak payda dayanışma olabilir. Ya da çok farklı bir üst değer bulunabilir. Ama bu dünyadaki küreselleşme ile doğru orantılı olmalıdır.”

Görüldüğü gibi, Tayyip Erdoğan dersine iyi çalışmıştır. İktidarda kalışlarının “küreselleşme” ile, yani emperyalist üretim ilişkileriyle uyum göstermeleriyile doğru orantılı olduğunu iyi ezberlemiştir.

geldiği gibi, gösterilen her “uyum” beraberrinde “çatışmayı” doğurmaktadır. Siyasal olarak güç kaybettikleri oranda, “uyum” yerine “çatışma”yı öne çıkartmak, yani “radikal” söyleme geri dönmek zorundadırlar. Aksi halde AKP'nin yeni bir ANAP ve Tayyip Erdoğan'ın ikinci bir Özal rolüne soyunmaktan başka bir seçenekleri yoktur. Bu da “ılımlı islam” projesinin sonu demektir.

Bu ortamda “laikliğin yılmaz savunucusu Türk silahlı kuvvetleri”nin yönetime el koymasını bekleyenler, yani askeri darbeyle şeriat tehlikesinin bertaraf edilmesini bekleyenler, sürecin basit izleyicisi olmaktan öteye geçemeyeceklerdir.

“Siyasal zor, oligarşinin elinde ilk şart olarak, oligarşinin siyasal hakimiyetini koruması şeklinde görevini somutlaştırır. Kuşkusuz en önemli araç, devlet aygıtıdır. Devlet, bu dönemde, hakim sınıfların karakterine bürünerek, oligarşik devlet niteliğini almıştır. Siyasal zorun bu biçimdeki görevi ona, üretim ilişkileri tarafından verilmiştir. Ve temel görevi, mevcut üretim ilişkilerinin devamını sağlamayı yerine getirmektir. Bu görevin yerine getirilişinde ‘zor’un askeri bir biçimde maddeleşmesi ve görünür olması,

a) Hakim sınıfların kendi iç çelişkileri yüzünden idare edememeleri, b) Gelişen sınıfsal muhalefetlerin mevcut üretim ilişkilerini tehdit eder bir nitelik almaları, c) Doğrudan doğruya iktidara yönelik bir siyasal alternatifin ortaya çıkması durumlarında olur. Ülkemizde özellikle 12 Mart ertesi uygulamalardan sonra, hakim sınıfların kendi iç çelişkilerinden dolayı yönetimin askerileşmesi beklenemez. Bu nedenle, siyasal zorun askeri bir biçimde kendini göstermesi, mevcut üretim ilişkilerine yönelik muhalefetin görüldüğü yerlerde ve oligarşiye alternatif bir gücün ortaya çıkması zamanlarında olacaktır. Bir başka deyişle, oligarşi emekçi yığınların muhalefetinin topyekün muhalefete dönüşmesine hiçbir zaman izin vermemeyecek ve daha mevzi durumlarda iken uygulayacağı zor ile onu sindirerek, kitleleri pasifize etmeye çalışacaktır. Ülkedeki şekli demokratik ortam içinde gündemde olan bu uygulamada **oligarşi, gerek nispi de-**

mokratik ortamın maddi koşullarını kullanarak yapacağı ideolojik ve politik saptırmalarla, gerekse de gelişen muhalefeti icazetli sosyalistler ve küçük-burjuva demokratlarına kanalize ederek, mevcut üretim ilişkilerine ve iktidara yönelik siyasal bir nitelik almasını engellemeye çalışacaktır.”*

İşte bu ilişki ve çelişkiler içinde, “şeriatçılığın”, demokratik devrimin devrimci tarzda tamamlanmamış olmasının, gelişen kapitalizmin dışa bağımlı niteliğinin bir ürünü olduğunu görmezlikten gelmek ne denli ayımsızlık ise, laikliğin demokratik bir devletin ayrılmaz bir parçası olduğunu bilmezlikten gelmek de o denli tehlikelidir. Mevcut koşullarda, laikliğin önemi üzerine yapılacak her vurgunun, “laik-şeriatçı kamplaşması”nı hızlandıracağı, dolayısıyla “askeri darbe”nin koşullarını olgunlaştıracağı düşüncesi su katılmamış bir oportünizmden başka birşey değildir.

Marksist-Leninistler için laiklik öylesine bir ilkedir ki, **Paris Komünü’nün** ilk aldığı kararlardan birisi, “**kilise ile devletin ayrılması ve din işleri bütçesinin kaldırılması, bütün kilise mallarının ulusal mülkiyete dönüştürülmesi**” şeklinde olmuştur. Ancak Komün bununla da yetinmemiş, 8 Nisan 1871 günü aldığı kararla “**bütün dinsel simge, imge, dua ve dogmaların, kısacası ‘herkesin bireysel vicdanı ile ilgili herşeyin’ okullardan uzaklaştırılması**”nı sağlamaya yönelmiştir. Bu gerçekleri bir yana bırakarak, laikliğin ikincil bir konu gibi gösterilmeye çalışılması, solda bilinç çarpılmasına yol açacağı gibi, devrimci iktidar perspektifinin yitirilmesine de yol açacaktır. Bu nedenle, her durumda, devrimci iktidarı laik, demokratik bir halk cumhuriyeti olacağına altı çizilmelidir. Bu, sadece din ile devlet işlerinin birbirinden ayrılması değil, aynı zamanda islam ülkelerinde iktidar olma mücadelesi yürüten şeriatçılığa karşı bir savaştır. “Siyasal islam”ın (ister “şeriatçılık” şeklinde olsun, ister “muhafazakar demokrat” görünümünde olsun) siyasal niteliğinden ayrıştırılması, siyasal iktidar mücadelesinde **kesin ve tarihsel bir yenilgiye uğra-**

tilması proletaryanın ve onun öncüsünün ilk başta gelen görevidir. Ülkemizde laikliğin oligarşik yönetim tarafından şehir küçük-burjuvazisinin siyasal olarak yedeklemesinin ideolojik bir aracı olarak kullanılıyor olması bu görevi değiştirmemektedir.

Şeriatçılığa karşı laikliği savunmanın devrimci örgütleri “ulusalcılar”ın, “kemalistler”in ve sonuç olarak ordunun saflarına iteceği kaygısı ise, tümüyle “düşmanımın düşmanı dostum”da ifadesini bulan pragmatist küçük-burjuva “sol” görüntülü ittifak politikalarının bir ürünüdür. Proletaryanın bağımsız siyasal tavrından bolca sözedenerler, proletaryanın laiklik karşısındaki bağımsız siyasal tutumunu ortaya koyabilecek ve bunun kendi sınıfsal tavn olduğunu gösterebilecek olgunlukta olmalıydılar. “Hedef küçültmek”, “güçleri bir alanda yoğunlaştırmak” vs. söylemlerle, iki cephede (şeriatçılığa ve oligarşiye karşı) savaşılmayacağını ya da savaşılması gerektiğini söyleyenler, dahiyane taktikler ve ittifak politikaları üretebilirler, ancak asla gerçek bir devrimci mücadele yürütemezler ve devrimi gerçekleştiremezler. Bilinmelidir ki, devrimciler, iktidarda olsunar ya da olmasınlar, Türk-İslam sentezcilerine de, Türkçülere de, İslamcılara da karşıydılar. Bizim yolumuz, emperyalizme bağımlılığın sona erdirilmesi, demokratik devrimin tamamlanması, bağımsız, demokratik, laik bir ülke kurulmasıdır. Bu yolda, emperyalizme ve oligarşiye karşı yürütülen devrimci mücadelenin önüne kim ve hangi kılıkla çıkarsa çıksın, onlara karşı savaşacak bilinç ve kararlılığın varolduğu açık ve net bir biçimde ortaya konulmak zorundadır. Bırakın başkaları devrimcileri **Jakoben laikçiler** olarak suçlasınlar. Bizler, Marksist-Leninistler olarak, hiçbir zaman Jakobencilikle suçlanmaktan dolayı utanç duymamışızdır. Lenin’ in deyişiyle,

“Bu ‘berbat sözler’ –jakobencilik ve öteki sözler– yalnızca oportünizmin kanıtıdır, başka hiç bir şeyin değil. Kendisini proletaryanın –kendi sınıf çıkarlarının bilincinde olan proletaryanın– örgütüyle tam olarak özdeşleştiren bir jakoben, devrimci bir sosyal-demokratır.”**

* İlker Akman, *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiklerimiz*.

** Lenin, *Bir Adım İleri, İki Adım Geri*, s. 229, Sol Yay., 1979.

Cumhuriyet'in 80. Yılında Türkiye Ekonomisi

2003 yılının son günlerine yaklaşıırken en sık duyulan söz, ekonomide “olumlu gelişmelerin sürdüğü”, “verilerin olumlu olduğu” idi.

Yazılı ve görsel “medya”nın yayınlarına bakıldığında, ihracat, bir önceki yıla göre, %32,4 artarak 48 milyar dolarla “rekor” kırarken, faiz oranları %22’ler seviyesine düşmüş, sanayi üretim endeksi %8 artmış, tüketim eğilimi anketleri birbiri ardına “olumlu” çıkmaya başlamış vs. derken, “enflasyon canavarı” %20’ler seviyesine inerek “olumlu” gelişmeleri perçinlemiştir!

Ekonomide böylesine “olumlu hava” eserken, kaçınılmaz olarak, borsa yükselişe geçmiş, “tarihi rekor”unu kırmış, 20.000’ler seviyesini görmüştür.

2004’e girildiğinde ise, “olumlu hava” yerini “uyanlar”a bırakmıştır. Televoleci ekonomistler başta olmak üzere, tüm “medya ekonomistleri” ekonomideki “olumlu” gelişmenin kalıcılılaşabilmesi için 2004 yılının “kritik yıl” olduğunu, “popülist politikalar”dan uzak durulması gerektiğini yazmaya başlamışlardır.

“Medya”da “uyan” yazılarında belirgin bir artış olmasına karşın, genel söylem ekono-

mik kriz döneminin sona erdiği, “olumlu” gelişmelerin süreceği üzerine olmaktadır. Tüm yapılan ise, değişik ekonomik verileri alt alta dizerek, bir önceki aya ya da yıla göre gelişmelerin “olumlu” olduğunu göstermekten ibarettir.

2003 yılında AKP hükümetinin ekonomik gelişmeyi etkileyen, dolayısıyla “olumlu hava”nın oluşmasına yol açan sözü edilebilir bir “icraatı” bulunmadığı halde, ortaya çıkan “olumlu tablo” tümüyle AKP’ye mal edilmeye çalışılmıştır.

Geniş halk kitlelerini etkilemede başlı başına bir propaganda konusu durumunda olan enflasyon olgusu, “olumlu tablo”nun en önemli unsuru olmuştur. Kimilerine göre %18,4’e, kimilerine göre %25,3’e düşen tüketici fiyatları endeksi, hem ekonomideki iyileşmenin, hem de AKP iktidarının “başarı”nın göstergesi haline getirilmiştir.

AKP hükümetinin hiçbir “olumlu icraatı” mevcut değilken enflasyon oranlarındaki düşüş, günlerini “tavla” muhabbetleriyle geçiren köşe yazarlarını bir süre şaşkınlığa düşürmüştü de, şaşkınlık kısa sürede atlatılmış ve düşük enflasyon rakamlarının nedenleri üzerine açıklamalar yapılmaya başlanılmıştır. Yapılan değerlendirmelere ve yorumlar ise, “medya”ya egemen olan dört sermaye gurubunun çıkarlarına uygun olarak şekillenmiştir.

Oysa soldan devşirilmiş küçük-burjuva ekonomistlerinin yıllarca dillerinden düşürmedikleri liberal ya da neo-liberal **klasik iktisat** öğretilerine göre iki tür enflasyon mevcuttur: **Maliyet enflas-**

Enflasyon Oranları

		TEFE	TÜFE
Bir Önceki Yılın Aralık Ayına Göre Değişim (%)	2000	32,7	39,0
	2001	88,6	68,5
	2002	30,8	29,7
	2003	13,9	18,4
12 Aylık Ortalamaya Göre Değişim (%)	2000	51,4	54,9
	2001	61,6	54,4
	2002	50,1	45,0
	2003	25,6	25,3

yonu ve talep enflasyonu.

“Televoleci ekonomist” ünvanına sahip Asaf Savaş Akat bu klasik enflasyon tanımını şöyle yapmaktadır:

“İktisat teorisi, enflasyonun nedenlerini ayrıntılı şekilde incelemiştir. İlk aşamada iki aynı nedensellik karşımıza çıkar. Birincisi toplam mal ve hizmet talebinin arzın üstünde seyretmesi sonucu, üreticilerin satışların düşmesi korkusu olmaksızın fiyat artışına gidebilecekleri bir ortamın varlığıdır. Buna kabaca **talep enflasyonu** diyebiliriz. İkincisi ise, ekonomiye içsel ya da dışsal şoklar sonucu (devalüasyon, dünyada petrol ya da hammadde fiyatlarının artması, emek piyasasında talep yoğunluğunun ücretleri tırmandırması gibi), üretim maliyetlerinin yükselmesinin üreticileri fiyatlarını arttırmak zorunda bırakmasıdır. Buna da kabaca **maliyet enflasyonu** diyebiliriz.”*

Görüldüğü gibi, maliyet enflasyonu oldukça açık ve anlaşılır bir şekilde tanımlanırken, talep enflasyonu “talebin arzın üstünde seyretmesi” şeklinde tanımlanarak muğlaklaştırılmaktadır. Talep enflasyonu ile söylenmek istenen, tüketicilerin, yani halk kitlelerinin gelirlerinin “istenilenden” daha fazla artmasıdır. Kendi sözcükleriyle “kamu harcamalarının açık bütçelerle finansmanı, para arzının ekonominin likidite ihtiyacından daha fazla artırılması”yla halkın eline geçen para miktarının artmasıdır. Bu da bir ölçüde ve bir dönem için halkın alım gücünün yükselmesi demektir.

Herkesin kolayca söyleyebileceği gibi, eğer ortada talep enflasyonu varsa, yani talep arzdan fazla ise, bu enflasyonu düşürmenin tek yolu talebi düşürmektir. Ve talep, halkın gelirlerinde yükselişle ortaya çıkıyorsa, yapılması gereken, halkın **gelir düzeyinin düşürülmesinden** ibarettir. Bu da, ücret, maaş ve tanım ürünleri taban fiyatlarının **reel olarak** düşürülmesiyle gerçekleştirilir. Diğer bir ifadeyle, halkın alım gücünün (gelirler) azaltılması gereklidir.

Bugün ülkemizde yaşayan herkesin çok iyi bildiği gibi, halkın gelir düzeyi sürekli olarak düşürülmüştür. Bunun aracı ise, ücret, maaş ve taban fiyatlarındaki artışların enfla-

yon oranından daha az gerçekleşmesidir. Böylece halkın gelirleri görece olarak düşürülerek mal ve hizmet talebi sınırlandırılmaktadır.

Ancak bu ülkede yaşayan herkesin, özellikle “sabit gelirlilerin” çok iyi bildikleri gibi, ücret, maaş ve taban fiyatlarındaki artışlar, her dönemde enflasyon oranından daha az olmuştur. Tüm yıllar içinde “enflasyona karşı mücadele” paravanası altında ücretler, maaşlar ve taban fiyatları düşük tutulmuştur. KDV, ÖTV vb. dolaylı vergilerle desteklenen bu uygulama, her dönemde “enflasyona karşı mücadelenin zorunlu fedakarlıkları” olarak ilan edilmiştir.

Bu klasik anti-enflasyonist uygulamaların sonucu ise enflasyonun sürekli olarak varlığını sürdürmesi olmuştur. Bu durumda “talep enflasyonu”nu denetim altına alabilmek için “kamu harcamalarının açık bütçelerle finansmanı için para arzının ekonominin likidite ihtiyacından daha fazla artırılması”na son vermek amacıyla “devletin küçültülmesi”, “devletin ekonomiden elini çekmesi” vb. söylemlerle “neo-klasik” anti-enflasyonist politikalara yönelinmiştir.

Bu “neo-klasik” anti-enflasyonist politikaların somut anlamı ise, her türden ve cinsten kamu harcamalarının azaltılması, belli başlı harcama kalemlerinin ortadan kaldırılmasıdır. Böylece her türden ve cinsten “kamu (devlet) harcamaları” elden geçirilerek, “enflasyon” nedeni olarak saptanan harcamalar ya iptal edilmiş ya da büyük ölçüde azaltılmıştır. Herkesin bildiği gibi, bu iptal edilen ya da azaltılan “kamu harcamaları”, asıl olarak sosyal harcamalar ile personel giderleri olmuştur. “Zarar eden KİT’ler”in “özelleştirilmesi”, kamu arazilerinin ve binalarının satılması, her türden kamu hizmetlerinin “özelleştirilmesi” bu kapsamda olabildiğince geniş ölçekte gerçekleştirilmiştir.

IMF ile yapılan stand-by anlaşmalarının temel koşulu olarak ortaya çıkan bu “neo-klasik” anti-enflasyonist politikalar, Şubat 2001 krizinde görüldüğü gibi, fazlaca da işe yaramamıştır. İşçilerin, memurların ve köylülerin eline geçen gelir düzeyinde reel olarak (paranın alım gücü açısından) olabilecek en büyük düşüşler gerçekleştirilmiş olmasına, her türden kamu kuruluşunun “özelleştirilmesi”ne ya da “özelleştirme” kapsamına alınmasına rağmen enflasyonun kontrol altına alınamamış olması, sorunun **genel olarak** “halkın” ya da “çalışan kesim-

* Asaf S. Akat, Yüksek Enflasyonun Ekonomi Politikası.

lerin” gelirlerinin reel olarak düşürülmesi ile talebin azaltılması sorunu olmadığını açıkça göstermiştir.

Bu olgu karşısında, ülkedeki enflasyonun “talep enflasyonu” değil, “maliyet enflasyonu” olduğunu söyleyenler ortaya çıkmışsa da, ne küçük-burjuva ekonomistlerince, ne de “medya” tarafından ciddiye alınmamıştır.

Ülkedeki enflasyonun “maliyet enflasyonu” olduğunu söyleyenlere göre, üretim maliyetlerindeki yükselmeler fiyatların genel seviyesinin artmasına yol açmaktadır. Piyasadaki talep yüksekliğinden değil, üretim maliyetlerinin artması sonucu fiyatların arttığını savunan bu görüş sahiplerine göre, üretim maliyetleri düşürülerek enflasyon denetim altına alınabilecektir.

Üretim maliyeti ise, hammadde ya da yarı-mamul madde fiyatları ile işçi ücretleri yanında vergi ve kredi faiz oranlarıyla belirlenmektedir. Dolayısıyla üretim maliyetlerinde meydana gelen artış, bu dört ana “maliyet” unsurunda meydana gelen artışla belirlenmektedir. Bu durumda yapılması gereken, iç piyasada talebi düşürücü önlemler yerine, maliyetleri düşürücü önlemlerin alınmasıdır. Böylece “maliyet enflasyonu”nu denetim altına alabilmek için, a) işçi ücretlerinin düşürülmesi, b) üretim girdi (hammadde ya da yarı-mamul madde) fiyatlarının düşürülmesi, c) işverenlerden alınan vergilerin azaltılması ya da oranlarının düşürülmesi ve d) kredi faiz oranlarının düşürülmesi gerekmektedir.

“Talep enflasyonu”na karşı yürütülen politikalar sonucu zaten işçi ücretleri reel olarak düşürüldüğünden, “maliyet enflasyonu” açısından yapılacak fazla birşey bulunmamaktadır.

Dışa bağımlı, çarpık bir kapitalizmin ege men olduğu ülkemizde, sanayinin üretim girdileri, ya KİT’ler aracılığıyla iç piyasadan temin edilmektedir ya doğrudan ithal edilmektedir. Yine herkesin bildiği gibi, yıllar boyunca KİT ürünleri maliyetlerinin altında fiyatlardan (sübvansiyon) “özel sektöre” hammadde ya da yarı-mamul madde olarak satılmıştır. Neredeyse tüm KİT’lerin zararlarının nedeni de bu maliyet altı satıştan kaynaklanmaktadır. Demir-çelik başta olmak üzere sanayide kullanılan temel üretim girdiler fiyatlarının KİT’lerin zarar ile karşılanması öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, ne KİT ürünleri daha fazla maliyet altında (zararına) satılabilecek durumdadır, ne de KİT zararları

nın devlet bütçesinden karşılanması olanaklıdır. Görünüşte “KİT zararları”na dayandırılan **iç borçlanmada** meydana gelen büyük artışlar ve bu iç borçların ödenemez boyuttaki ana para ve faiz ödemeleri, “mutlu günlerin” sonunu ilan etmiştir.

Ülke tarihinin hemen hemen tüm dönemlerinde uygulanan, KİT ürünlerinin maliyetlerinin altında fiyatlarla “özel sektör”e satılması ve bu yolla üretim maliyetlerinin düşük tutulması politikasının bugün “medya” tarafından “popülist politikalar” olarak ilan edilmesi bile yolun sonuna geldiğinin göstergesidir.

Emperyalizmin yeni-sömürgecilik yöntemleriyle geliştirilen, dışa bağımlı sanayinin en önemli üretim girdileri (ara-mallar) ise dışardan ithal edilmektedir. Asaf Savaş Akat’ın sözüyle, kendi ulusal parası “dandik para” haline gelmiş bir ülkede, ara-malları ithalata olan bağımlılık, kaçınılmaz olarak, **döviz** ihtiyacını sürekli artırmaktadır. Sanayinin ara-malları ithalatını karşılamak amacıyla artan oranda **dış borçlanmaya** gidilmiştir. Dış borçlanma ihtiyacının artışı ise, döviz kurlarının sürekli yükselmesini beraberinde getirerek, hem ithal ara-mallarının fiyatlarının yükselmesine neden olmuş, hem de daha yüksek faizle daha fazla dış borçlanmaya gidilmesine yol açmıştır. S. Demirel’in 1980’de söylediği sözle ifade edersek, ülke 70 cent’e muhtaç hale gelmiştir.

Devletin iç ve dış borçlarını ödeyemez (“çeviremez”) halde geldiği bir aşamada, devlet (kamu) giderlerinin azaltılması yanında **devlet gelirlerinin artırılması** kaçınılmazdır. Bu ise, herkesin bileceği gibi, **vergilerin artırılmasından** başka birşey değildir. Vergilerin artırılmasının kaçınılmaz olduğu bir aşamada, işverenlerin asgaride bulunan vergi giderlerinin daha da azaltılması olanaksızdır.

Diğer yandan, iç ve dış borçlarını ödeyemez hale gelmiş bir devletin kendi işleyişini sürdürebilmek için yeni borçlanmaya gitmekten başka seçeneği yoktur. Bu durumda alınan her yeni borcun **faizleri** de sürekli yükselmek durumundadır. Devlet tahvil ve bonolarının faiz oranlarının sürekli yükseldiği bir ortamda, **kredi faiz oranlarının** düşmesi ise olanaksızdır.

Böylece dışa bağımlı bir ekonominin içinde bulunduğu enflasyon ortamı, gerek talep açısından, gerek maliyet açısından yürütülen anti-enflasyonist politikalarla **birlik-**

te varolagelmıştır.

Ve 2004'e gelindiğinde, ne olduysa olmuş, TEFE %25,6'ya; TÜFE %25,3'e düşmüştür.

Bugüne kadar, klasik ya da neo-klasik her türden anti-enflasyonist politikaların işe yaramadığı bir ülkede, hükümetin hiçbir etkisi (icraatı) olmaksızın birden bire enflasyonun %25'ler seviyesine düşmesi herkesi şaşırtmıştır. Doğal olarak bu şaşkınlık ortamında her kafadan değişik sesler çıkmaya başlamıştır.

"Enflasyonun düşüyor olmasıyla hayatın pahalı olması farklı şeylerdir... Enflasyon ortalama fiyatların artmasıdır. Enflasyonun düşüyor olması demek ortalama fiyat artışlarının düşüyor olması demektir. Ama, fiyatlar hala az da olsa artmaya devam etmektedir"* türünden ne anlama geldiği açık gibi görünen, ancak hiçbir şey ifade etmeyen sözler "medya"da yer almıştır.

Bugün ekonomiyi az çok izleyen herkesin kolayca görebileceği gibi, enflasyonda meydana gelen düşüşün temel nedenleri, **iç talepte meydana gelen düşüş ve TL'nin dolara göre %25 oranında değerlenmesidir**. Bir başka deyişle, halk kitlelerinin alım gücünde meydana gelen düşüş ile dolanın düşük değeri, enflasyonun düşmesini getirmiştir.

Dışa bağımlı ve kendi dengesini emperyalist metropollerde bulan, dolayısıyla emperyalist ülkelerin içinde buldukları konjoktüre göre şekillenen bir ülke ekonomisinde dolanın TL karşısında değer yitirmesiyle ortaya çıkan "gelişme", hiçbir biçimde ekonomik iyileşme anlamına gelmediği gibi, ekonomik bunalımın ortadan kalktığı anlamına da gelmemektedir. Ekonominin düzeldiği, gelişmelerin "olumlu" olduğuna ilişkin tüm veriler ve açıklamalar, ülkede sürekli varolan ekonomik bunalımın üstünü örtmek amacıyla gütmektedir.

Bir ülke ekonomisinin genel yapısını ortaya koyan ödemeler dengesi hesaplarına bakıldığında, cari işlemler hesabı 2003 yılının ilk dokuz ayında dört milyar dolar açık vermiştir. AKP hükümetinin "revize" ettiği son verilere göre, 2003 yılı sonu itibarıyla cari işlemler açığının **7,7 milyar dolar** olacağı "öngörülmektedir".

* Bkz. Erkan Kumcu, "Bu rakamlara şapka çıkarılır", *Hürriyet*, 6 Ocak 2003 ve Güngör Uras, "Enflasyon başka pahalılık başka", *Milliyet*, 6 Ocak 2003.

Bunun anlamı ise, 2004 yılında 7,7 milyar dolarlık cari işlemler açığının kapatılabilmesi için, en az bu miktarda dış borçlanmaya gidilmek zorundadır. Yıllık olarak ortalama 10 milyar dolar dış borçlanmaya ihtiyaç duyan bir dışa bağımlı ekonomi için bu 7,7 milyar dolarlık ek dış borçlanma, dış borç faiz oranlarının yükselmesini de beraberinde getirecektir.

"Dün dün de kaldı cancağızım/Bugün yeni şeyler söylemek lazım" edebiyatının egemen olduğu bir ülkede, cari işlemler açığı, dış borçlanma, iç borçlanma vb. konular da kolayca anlamsızlaşabilmektedir. Oysa daha iki yıl önce IMF tarafından "ekonomiden sorumlu devlet bakanı" olarak atanan Kemal Derviş'in "medyatik" popülitesini sağlayan "**Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı**"nda şunlar yazılmıştı:

"Ülkemiz çok ciddi bir ekonomik dar boğazdan geçmektedir. Yaşadığımız sıkıntının görünürdeki nedeni, kamu sektörünün borç stokunun boyutu ve son yıllarda korkutucu biçimde hızlanan olumsuz borç dinamiğidir.

1990'lı yıllarda Türkiye'nin kamu borcunun milli gelire oranı yüzde 30'un altındayken, 2000 yılının sonunda bu oran yüzde 60'a ulaşmıştır. Bugün ise yüzde 70'in de üstüne çıkmıştır. Yıllardır ancak çok yüksek reel faizle borçlanabilen devlet için bu süreç artık sürdürülemez boyutlara varmıştır."

Ve Kemal Derviş, "medya"nın alkışları arasında sözlerini şöyle sürdürmüştü:

"Ancak bu **olumsuz borç dinamiğinin temel nedeni** Türkiye'mizde devlet ile toplum ve siyaset ile ekonomi arasındaki ilişkilerdir. **Birçok reform denemesine** rağmen ekonomide ve toplumsal yaşamda 1990'lı yıllarda rant çekişmesi devam etmiştir. **Siyaset**; yasal çerçeveleri oluşturmak, denetim görevini yapmak, dış politikamızı ve ulusal savunma politikasını belirlemek, dar gelirliyi korumak gibi **yararlı ve meşru işlevlerinin ötesinde piyasanın işlemesine ve ekonomik kararların verilmesine müdahale alışkanlığını sürdürmüştür**. Özel sektör de siyasi destekle rant oluşturma çabasını terk edememiştir. Bankacılık sektöründe

olsun, enerji sektöründe olsun, birçok başka sektörde olsun, yaşanan olumsuzlukların kaynağı hep bu rant elde etme çabasına odaklanmış düzendir. Bir türlü yenemediğimiz yüksek enflasyonun da temel kaynağı budur. Çok daha hızlı büyümemizi ve daha yüksek refah düzeyine hızla ulaşmamızı **engellemeye de budur.**

2004 yılına geldiğimizde, “medya”nın alkışları AKP hükümetine yönelirken, Kemal Derviş “vefasızlık” içinde bir kenara bırakılmıştır.

Dış Borçlar	
2000	118,68 milyar \$
2001	113,81 milyar \$
2002	131,26 milyar \$
2003*	142,03 milyar \$

Kemal Derviş’in “sürdürülemez”, “çevri-lemesiz” diyerek ortaya çıktığı 2001 yılında dış borçlarda meydana gelen küçük düşüş (ki Haziran 2001 yılında yapılan “takas” sonucu ortaya çıkmıştır) 2002 yılında 131 milyar dolara ve 2003 yılında 142 milyar dolara çıkmıştır. Sadece AKP iktidarı döneminde alınan dış borçların miktarı 12 milyar dolar aşmıştır.

Benzer durum iç borçlanmada da görülmektedir.

İç Borçlar		
2001	136 katrilyon TL.	72,1 milyar \$
2002	149 katrilyon TL.	91,7 milyar \$
2003*	183 katrilyon TL.	125,8 milyar \$

Görüldüğü gibi, AKP iktidarının ilk yılında iç borçlar 34 katrilyon TL. (34,1 milyar \$) artmıştır. Böylece AKP’nin bir yıllık icraatı sonucu iç ve dış borç toplamı **46 milyar dolar** artmıştır.

Bir yıl içinde ülkede üretilen mal ve hizmetler toplamı olarak tanımlanan GSMH verilerine bakıldığında ekonominin aynı yerde saymaya devam ettiğini açıkça görmek olanaklıdır. Ayrıca GSMH’nın cari fiyatlarla sabit fiyatlar arasındaki belirgin farklılık ekonominin sürekli bir bunalım içinde olduğunu diğer bir göstergesidir. 2003 yılının GSMH’sı 354 katrilyon olurken, GSMH deflatörü, yani enflasyon oranı %25,6 (TEFE) olarak hesaplandığında, GSMH 264 katrilyon olmaktadır. Diğer bir tanımla, **2002 fi-**

yatlarıyla GSMH 264 katrilyon olmaktadır. Bu ise, 2003 yılında mal ve hizmet üretiminde herhangi bir büyümenin olmadığı demektir.

	GSMH			
	Cari fiyatlarla		Sabit Fiyatlarla (1998)	
	TL.	\$	TL.	\$
	(Katrilyon)	(Milyar)	(Katrilyon)	(Milyar)
2000	125,5	201,9	53,447	203,9
2001	176,4	145,6	48,351	184,5
2002	273,4	181,6	52,111	198,8
2003	354,5	236,1	54,716	208,8

Öte yandan iç ve dış borç toplamı 267 milyar dolar olmuştur. Toplam borçların GSMH’ya oranı %128’in üstündedir. Dış borçların GSMH’ya oranı ise 2002’de %66’dan 2003’de %68’e çıkmıştır. Dış borçların GSMH’ya oranı 1999’da %55,7; 2000’de %57,7 ve 2001 yılında (kriz yılı) %61,4 olarak gerçekleşmiştir.

Bu veriler de 2003 yılında ekonominin herhangi bir gelişme sağlamadığının, tümüyle dış ve iç borçlanmaya dayalı “büyüme”nin sürdürüldüğünü açıkça göstermektedir. Borçlanma yoluyla ekonominin bir önceki yılki dengelerinin korunmaya çalışıldığı görülmektedir. İşte bugün “medya” ekonomistlerinin 2004 yılının “kritik yıl” olduğuna ilişkin “uyarıları”nın temelinde bu duruşanlık yatmaktadır.

Her türden “medya” ekonomistleri ile diğer küçük-burjuva ekonomistlerinin üzerinde kalem oynattıkları ekonomik veriler böylesine sonuçlar ortaya çıkarmaktadır. Şüphesiz bu kitleleri yönlendirmek amacıyla kullanılan **verilerin bu kadar çelişik biçimde kullanılabilmesinin nedeni, istatistik verilerin ve hesapların politik ortama göre şekillendirilmesinden kaynaklanmaktadır** (Dış ticaret istatistikleri bu konuda açık örnektir). Daha açık bilgilere ulaşabilmek için bir dizi ek hesaplamalar yapılmak zorunludur. Yine de ekonominin “düzlüğe çıkmak”tan çok uzaklarda olduğunu gösteren açık veriler de mevcuttur. Örneğin tarımsal üretim verilerine bakıldığında, ekonominin **sürekli bunalım** içinde olduğunu ve her an **yeni krizlere** gebe olduğunu görmek olanaklıdır.

Tarımsal üretim verilerinde, mısır hariç tüm ürünlerde belirgin bir düşüş olduğu görülmektedir. Ünlü Amerikan tekeli **Cargill**’in faaliyet alanı olan mısır üretiminde %33’lük artışa karşın, zeytin üretimi %50, şeker pan-

* Ocak-Kasım 2003 verileri.

(milyon \$)	2000		2001		2002		2003*
	DİE	DPT	DİE	DPT	DİE	DPT	DİE
İhracat	27.774	30.721	31.334	34.373	36.059	40.031	42.385
İthalat	54.502	53.131	41.399	38.916	51.553	48.472	60.678
Dış Ticaret Dengesi	-26.727	-22.410	-10.064	-4.543	-15.494	-8.441	-18.293
Cari İşlemler Hesabı		-9.819		3.390		-1.624	-4.034

* Ocak-Kasım dönemi
DİE: Devlet İstatistik Enstitüsü; DPT: Devlet Planlama Teşkilatı

carı %20 ve fındık üretimi %18 düşmüştür. Buna karşılık hububat **ithalatında** %89, yağ ve yağlı tohum **ithalatında** %61 artış gerçekleşmiştir. Doların düşük değeri aracılığıyla artan ithalatla telafi edilen **tarımsal üretim** düşüşlerinin ekonomiye maliyeti 2 milyar doların üzerinde gerçekleşmiştir. Sadece hububat ve yağ ve yağlı tohum ithalatındaki artış 500 milyon dolar olmuştur.

Şüphesiz ekonomide “olumlu” olarak tanımlanabilecek gelişmeler mevcuttur. Örneğin “ihracat patlaması” olmuştur. TİM (Türkiye İhracatçılar Merkezi) verilerine bakıldığında 2002 yılında 40 milyar dolar olan ihracat, 2003 yılında 48 milyar dolara yükselmiştir. Her ne kadar dış ticaret açığı 10 milyar doların aşmış, ihracatın ithalatı karşılama oranı %70’ler seviyesine inmişse de, ihracat rakamlarındaki artış “olumlu” gelişme olarak değerlendirilebilir!

Diğer yandan DİE verilerine bakıldığında Ocak-Kasım döneminde ihracat 42 milyar dolar olurken, ithalat 60 milyar dolara yükselmiş ve dış ticaret açığı 18 milyar dolar olmuştur. Ama yine de “tablo” olumsuz sayılamaz! DİE’nin Ocak 2004’de yayınladığı son verilere göre zaten 2002 yılında dış ticaret açığı 15 milyar dolar olduğundan, ortada “abartılacak” bir durum yoktur!

Ancak DPT’nin verilerine bakıldığında, 2002 yılında ihracat 40 milyar dolar; ithalat 48 milyar dolar ve dış ticaret açığı 8 milyar

dolar görünmektedir.

DİE verileri ile DPT verileri arasındaki fark (dış ticaret dengesi açısından) AKP ve yandaşları tarafından “küçük” sayılabilecek bir rakama, yani 10 milyar dolara yakındır! (DİE verileriyle benzer farklılık Merkez Bankası verilerinde de mevcuttur.)

DİE’nin ihracat verilerine bakıldığında “otomotiv sektörü” 2003 yılında **ihracat rekoru** kırmıştır. Bu sektörün ihracat artış oranı %50 olmuş ve toplam 7,2 milyar dolara ulaşmıştır. Buna göre, toplam ihracat artışında görülen 8 milyar dolarlık fazlalığın yarıya yakını otomotiv sektörünün yaptığı ihracatla gerçekleşmiştir.

Ve herkesin bileceği gibi, ülkemizdeki otomotiv sektörü tümüyle dışa bağımlıdır. Başta **Renault, Fiat, Ford** ve **Toyota** bu sektörün “devleri” olmaktadır. Tümüyle gayrimillî olan, dolayısıyla gerçekleştirdikleri üretim ve ihracatın doğrudan ülke ekonomisiyle ilgisi bulunmayan bir sektörün ihracat rakamlarıyla ülke ekonomisinin düzeldiğinden söz etmek ise gülünçtür.

Bu sayısal verilere rağmen “medya”nın “ekonomi düzeldi” propagandasını bir süre daha sürdüreceği açıktır. Ancak Ocak ayının sonlarına yaklaşıldıkça, 2004 yılında ekonominin “olumsuz sinyaller” verdiği ilişkin yayınlarda belirgin bir artış görülmektedir. Özellikle “yerel seçimler öncesi popülizm” üzerine “medya ekonomistleri”nin yazıları

Tarım Üretimi (Bin ton)				
	2001	2002	2003	% değişim
Zeytin	600	1.800	900	-50,0
Şeker Pancarı	12.633	16.396	13.090	-20,2
Fındık	625	600	490	-18,3
Soğan (Kuru)	2.150	2.050	1.800	-12,2
Ayçiçeği	650	850	800	-5,9
Tütün	145	161	152	-5,6
Turunçgiller	2.478	2.493	2.423	-2,8
Çay	825	792	770	-2,8
Buğday	19.000	19.500	19.000	-2,6
Arpa	7.500	8.300	8.100	-2,4
Pamuk	900	979	959	-2,0
Elma	2.450	2.200	2.500	13,6
Mısır	2.200	2.100	2.800	33,3

Kaynak: DİE

giderek yoğunlaşmaya başlamıştır. AKP hükümetinin seçim öncesinde asgari ücrete % 34 ve emekli maaşlarına %20 zam yapılmasıyla birlikte ortaya çıkan 3.5 katrilyon liralık kaynak eksikliğinden yola çıkan “medya”nın “anti-popülist” yazarları hep bir ağızdan AKP hükümetini “popülizmden uzak durmaya” çağırmağa başlamışlardır. IMF’nin 7. gözden geçirme “temasları”nda “KİT ürünlerine zam yapılması” talebinde bulunduğu na ilişkin haberlerle desteklenen bu çağrılar iç talepteki daralmanın sürdürülmesi isteminden başka bir anlama gelmemektedir.

Böylece %20’ler seviyesine indirildiği ilan edilen ve 2004 yılında %12’ler olarak belirlenen enflasyon hedeflerinin tutturulabilmesi için halk kitlelerinin “kemer sıkma”ya devam etmesi kaçınılmaz görülmektedir.

Dışa bağımlı bir ülke ekonomisinde hiçbir hükümet enflasyonist politikalar izlemesizin halk kitlelerinin gelir düzeylerinde (nominal) artışlar gerçekleştirememiştir ve gerçekleştiremez. 2003 yılında hiçbir ekonomik icraat yapmamasına rağmen, sadece “medyatik” reklamlarla ve şişirmelerle ekonomiyi düzelttiği düşüncesi yayılan AKP hükümeti yeni bir yol ayrımına daha gelmiştir. Laiklik uygulamalarının evrimci tarzda aşındırılmasını yeterli bulmayan şeriatçı tabanın talepleri yanında, “seçmen kitlesi”nin gelir düzeyinde artış sağlama ihtiyacı AKP hükümetini klasik enflasyonist politikalara yöneltmektedir. Asgari ücretlere ve emekli maaşlarına yapılan artışları, seçim sonrasında yapılacak KİT zamlarıyla yeniden geri alma şeklinde özetlenebilecek bu klasik enflasyonist politika, yıllardır her iktidarın yürüttüğü politikadan farklı değildir. T. Özal’ın “seçimlerden önce zam yapacak kadar aptal mıyım” sözünde ifadesini bulan bu enflasyonist politika, nominal gelir artışlarını enflasyon artışıyla geri alma yönteminden başka birşey değildir.

Böyle bir ortamda ekonominin düzeltilmesinden, ekonomik bunalımın atlatıldığından söz etmek, halkı kandırmaktan öte bir anlamı taşımadığıdır. Ocak ayı içinde faiz oranlarının %30’lar seviyesine yükselmesi, AKP hükümetinin “seçim rüşveti” olarak asgari ücretlere ve emekli maaşlarına yaptığı zamların getirdiği 3,5 katrilyon liralık bütçe yükünün bile karşılanamayacağı açık göstermektedir.

Sonuç olarak, 2001 Şubat krizinden 2004 yılına gelindiğinde ekonomide meydana

gelen tek değişim, kriz koşullarından “olağan” bunalım koşullarına evrilmiş olmasıdır. Bu da, dışa bağımlı, dış dinamiklerle geliştirilmiş çarpık kapitalizmin egemen olduğu bizim gibi geri-bıraktınmış ülkelerin tarihsel gerçeğidir.

“Ülkedeki hakim üretim ilişkisi emperyalist-kapitalist olduğundan ve feodal üretim ilişkileri tabi kılınarak tasfiye olunduğundan, üretim kargaşası, kapitalizmin o kendine özgü üretim kargaşasının çok üzerindedir ve nitelik olarak süreklilik arz etmektedir. Üretimdeki bu kargaşayı yaratan, temelde, ülkedeki üretici güçlerin emperyalist üretim ilişkilerine tabi bir biçimde nispi olarak gelişmesidir. Ülkenin iç dinamiği, üretici güçleri, kendi toplumsal çıkarları doğrultusunda geliştirmek için zorlarken, üretici güçlerin sisteme bağlı bir biçimde (metropollere yönelik) düzenlenmesi, hem üretici güçlerin serbest gelişmesini engellemekte, hem de üretimde sürekli bir bunalım yaratacak olan bir kargaşa (üretim anarşisi) doğurmaktadır. Bu durum, ülke ekonomisinin (emperyalizme bağımlı olmasından gelen) emperyalizmin hastalıklarından etkilenmesiyle birlikte, (bağıntılı olarak) ekonomik bunalımın temelini oluşturur. **Özetle, o ülkedeki ekonomik bunalımın temelinde, ekonomik dengenin ülke içinde değil, metropollerde tamamlanması yatar.** Ekonominin (emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin yönlendirdiği) bu hareketi, ülkenin üretici güçlerinin gelişme hareketiyle çeliştiğinden, engelleyici niteliktedir.”*

İşte bu emperyalist üretim ilişkileri tasfiye edilmediği sürece, Türkiye ekonomisi de, halk kitleleri de, bir adım ileri bir adım geri kısır döngünün içinde yaşamayı sürdürecektir. Bu kısır döngüden çıkabilmenin tek yolu, **dışa bağımlılığın sona erdirilmesidir.** Bu ise, ancak anti-emperyalist bir devrimci iktidarla olanaklıdır. Bunun dışındaki her türlü düzen içi arayışlar, aynı süreçleri tekrar tekrar yaşamaktan başka sonuç vermeyecektir.

* İlker Akman, *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiklerimiz*, 1976.

Seçimler Üzerine

“Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davranışını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletinin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak izni alabilmek için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırarak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika'ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alışverişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.”

Che Guevara

“Sol”da ve Sol’da Dayanılmaz ve Bulunmaz Seçim Taktikleri

Aşağıdaki yazıda sıkça geçen “sol” (tırnak içinde sol) ile mevcut düzen içinde yer alan, tüm varoluşlarını mevcut düzenin varlığına, varoluşuna dayandırmış olan, kimi zaman “sosyal-demokrat”, kimi zaman “demokratik sol”, kimi zaman “demokratik sosyalist” etiketleriyle ortalıkta dolaşan, adı CHP, DSP, SHP, YTP olan açık düzen partileri ile kimilerinin “reformist sol” ya da “liberal sol” olarak tanımladığı ÖDP, EMEP, SDP, İP, SİP (T“K”P) adlarıyla anılan eski revizyonist, oportünist solcularının oluşturduğu düzen partilerini kastediyoruz.

Sol (tırnaksız sol) ise, değişik adlar taşıyan legal (yasal) dergiler etrafında toplanmış, yer yer “illegal” görüşlere sahip olan, kendi kendilerine “platformlar” oluşturan, “kültür merkezleri”yle “sosyalist kültür” tohumları ettiklerini düşünen, sıkça silahlı devrimci mücadeleye yanlısı ya da destekçisi çizgi izleyen, bir dönemlerin gerilla savaşçısı olan ve bugün gelişen dünya olaylarını kavrayamayarak tümüyle legalizme (yasalcılığa) kaymış sol örgütlenmeleri ve yapıları kastediyoruz.

Yazımızda yer yer ortaya çıkacak olan anlamsızlıklar, saçmalıklar, ipesapa gelmez görüşler ve gülünçlükler bize ait olmayıp, tümüyle “sol”dan sol’a tüm kesimlere yayılmış olan bilisizliğin, pragmatizmin ve fırsatçılığın ürünleridir. Tüm “sol” ve sol taktikler ve politikaların “son kullanım süresi” dergimizin yayınlandığı tarihe kadardır. Bu tarihten sonra meydana gelecek değişikliklerden dolayı sorumlu değiliz.

28 Mart 2004 tarihinde yapılacak olan yerel seçimler öncesinde “sol”daki ve soldaki seçim hazırlıkları “aylar öncesinden” başladı. Gazetelere bakıldığında hazırlıkların yaz aylarında başladığı görülmektedir.

19 Aralık 2003 tarihli *Radikal* gazetesinde “*Solcular Yerelde Birleşti*” başlıklı haberde şöyle deniliyordu:

“Genel seçimlerde ittifak kuramayan sol partiler, ‘yerel seçim platformlarında’ buluştu. EMEP, DEHAP, YTP, ÖDP, SHP ve SDP’nin ilçe örgütleri 2004 yerel seçimleri için güç birliği yapıyor

Bağımsız aydınlar ve ilçe sakinlerinin başını çektiği ‘Bahçelievler Yurttaş İnişiyatifi’ 2003’ün Kasım ayında kuruldu. Aynı ay içerisinde 250 kişinin katıldığı bir toplantıyla kuruluşunu

ilan eden platform, ilk kaybını CHP’nin desteğini çekmesiyle yaşadı. DEHAP, YTP, ÖDP, SHP, EMEP ve Özgür Toplum Partisi’nin (ÖTP) katılımıyla yoluna devam eden platforma Halkevleri, Tohum Kültür Merkezi, Haklar ve Özgürlükler Platformu, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği, Haber-İş Sendikası, PTT’li taşeron işçiler ve kimi yöresel derneklerin de aralarında bulunduğu 37 parti ilçe ve demokratik kitle örgütü destek veriyor. İlçedeki 11 muhtarlık için de çalışma yapacak olan platform, 400’ü aşkın ilçe sakininin katıldığı son toplantısında, ‘Birlik, Demokrasi ve Yerel Yönetime Bakış’ adlı bir program metni hazırladı.

Bağcılar’da, 2003’ün Ağustos ayın-

da kurulan 'Demokrasi Cephesi'nin başını DEHAP, YTP, ÖDP, SHP ve EMEP çekiyor. 'Kendi adaylarının desteklenmesi' koşulunu ileri süren CHP ise platformdan ayrılırken, Kristal-İş Sendikası, Bağcılar Ceemevi, Atatürkçü Düşünce Derneği, Bağcılar Kültür Merkezi, Radyo Barış ve Cem Radyo ile Yaşam ve Manşet gazeteleri destek verdi.

'Maltepe Demokratik Yerel Seçim Platformu', bir yıl önce yayın hayatına başlayan Katılımcı Maltepe Gazetesi'nin 2003'ün Eylül ayında yaptığı çağrı üzerine kuruldu. CHP ve İP'in ilk toplantıdan sonra çekildiği platformda HADEP, YTP, ÖDP, EMEP, SHP, SDP, Haklar ve Özgürlükler Partisi (HAKPAR) ile Bağımsız Cumhuriyet Partisi'nin (BCP) yanı sıra Tüm-Bel-Sen 3 No'lu Şube, Genel-İş 3 No'lu Şube, Eğitim-Sen 5 No'lu Şube, Birleşik Metal-İş Sendikası ve Eczacılar Odası Şubesi yer alıyor."

Böylece *Radikal* gazetesinin haberiyle "start" alan "sol ittifak", neredeyse yerden mantar çıkar gibi her yerde kurulmaya başlandı. Genel söylemle "sol ittifak yerelde yayılmaya" başladı. İttifak açıklamalarını "güç birliği" açıklamaları takip etti. "Güç birliği" açıklamalarını da "çatıda birlik" açıklamaları takip etti...

Adı ister "sol ittifak", ister "güç birliği" olsun, tüm ittifak ve birlik girişimlerinin odak noktasında yer alan parti şüphesiz DEHAP olmuştur. 3 Kasım 2002 seçimlerinde oyların %6,23'ünü (1.955.992) alan bir partinin böylesine "sol ittifak"ta odak noktası olmasında şaşırtıcı bir şey yoktur. Buna YTP'nin %1,15 oyu ile ÖD Partisi'nin %0,34 oyu eklendiğinde, "sol ittifak"ın oy oranı %7,72'ye çıkarak büyük bir "güç" oluşturmaktadır. Bir de buna "sol ittifak"ın yaratacağı söylenen "sinerji" eklendiğinde, 28 Mart yerel seçimlerinde "sol"un büyük bir "zafer" kazanması işten bile değildir!

Oysa "sol ittifak"ın, "yerelde birleşen sol" söylemine, yaratacağı iddia edilen "sinerji" sine rağmen, DEHAP-SHP'nin 3 Kasım 2002 genel seçimleri öncesinde kalan "ittifak" çalışmalarıyla işe başlanmıştır.

İlk adımlar ve çalımlar, SHP'nin "sayın genel başkanı" Murat Karayalçın'dan gelmiş ve "tüm solun birliği" söylemiyle YTP-CHP-DSP-DEHAP dörtgeninde "sol ittifak" çalış-

masını başlatmıştır.

Murat Karayalçın'ın "sol ittifak" çalışmasının amacı "sol"un tek çatı altında seçimlere girmesi olsa da, kendi dışlarında kalan "sol"a (yani EMEP, ÖDP, SDP) ve sol'a da "açıktır"!

Böylesi bir "vizyon"la yola çıkan Murat Karayalçın, DEHAP'ın "çantada keklik" ittifakıyla CHP'nin ve DSP'nin kapısını çalmıştır. Bir yandan CHP ve DSP'nin kapısını çalırken, diğer yandan kendisinin Ankara büyük şehir belediye başkanlığına, yardımcısı Fikri Sağlar'ın Mersin büyük şehir belediye başkanlığına ve YTP'li Ercan Karakaş'ın İstanbul büyük şehir belediye başkanlığına talip olduğuna ilişkin "bilgi notları" basına "sızdırılmış"tır.

1993-1995 yıllarında DYP-SHP koalisyon hükümetinde Tansu Çiller'in başbakan yardımcısı ve dışişleri bakanı sıfatını taşıyan "sayın" Murat Karayalçın tüm siyaset tecrübesini konuşturarak, CHP ve DSP'yi "köşeye sıkıştırmış"tır.

Murat Karayalçın bu taktiği ile, 3 Kasım seçimlerinde Ankara'da 363.483 oy alan AKP'nin karşısında CHP'nin 354.072 oyu yanında DSP'nin 13.736, DEHAP'ın 29.597 ve YTP'nin 14.058 oyunu ekleyerek 411463 oyla seçilmeyi garantileyeceğini hesaplamaktadır. (1999 yerel seçimlerinde FP adayı Melih Gökçek 541.515 oy alarak belediye başkanı seçilirken, CHP'nin oyu 512.084 olmuştur.)

Bu sayılar ve hesaplar fazlaca da önemli değildir. "Sol"un seçim taktiğinde önemli olan **CHP'yi köşeye sıkıştırmaktır**. 3 Kasım seçim sonuçlarıyla ifade edersek, Murat Karayalçın, DEHAP'ın 29.597 oyu ile CHP'nin 354.072 oyunu rehin almaya kalkışmıştır. "Medya"nın "sol ittifak", "sol yerelde birleşiyor" türünden haberleriyle yürütülen bu taktik, azınlığın çoğunluğa boyuneğdirme çabasından başka birşey değildir.

Bu dahiyane taktikle işe başlayan Murat Karayalçın, *Hürriyet* gazetesinde, "ODTÜ'de bozkurt rozeti taşırdım"la başlayan, "solun birleşmesi için emekliliğimi yaktım"la devam eden röportajıyla yoluna devam etmiştir.

Şüphesiz Murat Karayalçın, politikayla ilgilenen, kendisini solcu ya da "sol"cu olarak tanımlayan herkesin çok yakından tanıdığını düşündüğü bir kişidir. Bilinen sözcüklerle ifade edersek, Murat Karayalçın, bir dönemlerin Ankara belediye başkanı olarak Batıkent projesine "imzasını" atmış, ulus-

lararası kent ödülleri adayı olmuş bir kişidir. “Sol” ve sol sözcüklerle ifade edersek, Ankara belediye başkanlığı zamanında Batıkent projesi ile yakınında yer alan bazı kişileri müteahhitlik yoluyla zengin etmiştir.

Yine bilinen sözcüklerle 12 Eylül 1993-27 Mart 1995 tarihlerinde Tansu Çiller hükümetinde başbakan yardımcısı ve dışişleri bakanı olarak görev yapmıştır. “Sol” ve sol sözcüklerle ifade edersek, Tansu Çiller dönemindeki faili meçhullerin, köy boşaltmalarının ve köy yakmalarının en yoğun olduğu dönemde başbakan yardımcılığı görevini icra etmiştir. 6 Mart 1995 tarihinde, tek taraflı olarak AB ile “Gümrük Birliği” anlaşması imzalanırken Tansu Çiller’in yanında dışişleri bakanı olarak yer almıştır.

Murat Karayalçın’ın “ekibi”, T. Özal’ın “Toplu Konut Fonu” aracılığıyla, mühendislik ve tencere-tava pazarlamacılığından müteahhitliğe sıçrama yapmış olanlardan oluşmuştur. 1989-1993 döneminde Murat Karayalçın’ın Ankara büyük şehir belediye başkanlığı dönemindeki Batıkent ihaleleriyle palazlanan bu “ekip”, “çağdaşlaşma”, “yönetimin gençleştirilmesi” sloganları ile SHP yönetimini ele geçirmişler ve Murat Karayalçın’ı SHP genel başkanlığına taşımışlardır. Ancak 1994 Şubat krizi bu kesimlerin “büyümesini” engellemiş ve eski konumlarına geri dönmelerine yol açmıştır. Bunun sonucu olarak CHP saflarına geri dönen Murat Karayalçın 1995 genel seçimlerinde CHP Samsun milletvekili olarak TBMM’den içeri girmiştir.

1999 genel ve yerel seçimlerinde CHP’nin beklenen “performansı” gösterememesi ve meclis dışında kalması bu “genç”, “çağdaş” müteahhitler ekibini yeni arayışlara itmiştir. Özellikle 2001 Şubat kriziyle birlikte büyük kayıplara uğrayan bu “çağdaş solcu” müteahhitler ekibi CHP’de gelecek görmedikleri için ayrılmışlar ve 2002 yılında SHP* adıyla yeni bir parti kurmuşlardır. Kurucu üyeleri, devlet ve belediye ihaleleriyle zenginleşmiş müteahhitleri ve ilişkilerini temsil eder.

Örneğin SHP’nin kurucularından ve genel başkan yardımcılarında **A. İlhan Göğüş**, merkezi İstanbul’da bulunan Bimeya

Mesken Yapı A.Ş.’nin Yönetim Kurulu Başkan Vekili, Topkapı Rotary Kulübü Eski Başkanı, Beşiktaş Kulübü Kongre üyesidir, Angora Evleri müteahhitlerinden olup birçok mühendislik ve mimarlık limited şirketleriyle birlikte çalışmaktadır. **Ali Ekber Çiftçi**, Yeni İş Motor, Çiftçiler Motor, Irmak Endüstri, OSİAD şirketlerinin ortak ve yöneticisi, OSTİM Sanayici ve İşadamları Derneği üyesidir. Yine kurucu üye **Mehmet Gülceğün**, uluslararası nakliyecilik ve ihracatla ilgili şirketlere sahiptir. **Berat Sancar Yücel**, Murat Karayalçın döneminde Ankara Belediyesi’nde avukatlık, müşavir avukatlık yapmış, Batıkent Konut Yapı Kooperatifleri Birliği’nde hukuk danışmanlığı, Büyükşehir Belediye Başkanlığında ve Belko’da hukuk danışmanlığı, Ankara Şoförler Federasyonunda hukuk müşavirliği görevlerinde bulunmuş ve bugün İNESCO İnşaat. San. Müş. Hiz. Ltd. Şti’de hukuk müşaviri olarak çalışmaktadır. **Atilla Kotil**, AT-KO Uluslararası Taşımacılık-Tarım Ürünleri San. ve Tic. Ltd.. Şti. Yönetim Kurulu Başkanıdır. Yine kurucu üyelerden **Levent Çalışkan** ise, Kaçakçılık İstihbarat Daire Başkanlığı’nda görev yapmış, sırasıyla, Tunceli Personel Şube Müdür Vekilliği, Erzurum’da Kaçakçılık Şube Müdürlüğü, Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü Bürolar Amirliği, Ankara’da Çankaya İlçe Emniyet Müdürlüğü Yıldızevler Karakol Amirliği, Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü Birlik Amirliği ve Şube Müdür Yardımcılığı, Narkotik Şube Müdür Yardımcılığı, Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü, Önleyici Hizmetler Şube Müdürlüğü görevlerinde bulunmuş, **USA Adalet Bakanlığı DEA Teşkilatında** Narkotik Temel Eğitim Kursu gibi çeşitli eğitim kurslarına katılmış, “Narkotik Hizmetleri nedeniyle sayısız maaş ve ikramiye ile ödüllendirilmiş”, “Narkotik ve Çevik Hizmetleri nedeniyle 4 adet takdimname almış”, emekli terör uzmanı olarak bugün “güvenlik malzemeleri ve sağlık sektöründe faaliyet gösteren Gitem Güvenlik İnş. Tur. Sağlık Hzm. İth. İhr. San Ltd. Şirketi hissedarı ve yöneticisi”dir. Gaz maskelerinden ev alarm sistemlerine, belediye turnikelerinden enjektörlere kadar değişik malları pazarlamaktadır.

İşte 12 Eylül sonrasında “sol”dan sağa sıçrayan küçük-burjuvaların bir partisi olarak SHP kendi sınıfsal konumuna uygun seçim taktikleri üretmiştir. SHP’nin “sol ittifak” vs. adıyla pazarladığı taktik, tümüyle müteahhitlik “sanatı”yla ilgilidir. Bugünkü

* Murat Karayalçın ve ekibinin SHP’si “Sosyal-Demokrat Halk Partisi”dir. Erdal İnönü’nün başkanlığını yaptığı eski SHP ise “Sosyal-Demokrat Halkçı Parti”dir.

amaçları 2001 Şubat kriziyle ortaya çıkan “sektörel kayıplar”ı yerel seçimlerde kazanılacak belediyeler aracılığıyla gidermek ve yeni ihalelerle büyümektir. Kendilerine bağlı olarak çalışan, özellikle Ankara merkezli değişik mühendislik ve mimarlık büroları da bu sayede “ekmek” yiyebileceklerinden “sıyaseten” SHP’yi desteklemektedirler.

Özellikle Ankara’da mukim müteahhitler, mühendis ve mimarlar ile küçük bir bürokrat kitlesinden ibaret olan SHP’ nin “sol ittifak” söyleminin en büyük destekçisi ve ortağı ise DEHAP’tır. Ancak ikinci bir parti de DEHAP kadar SHP’nin kayıtsız-şartsız ortağı durumundadır. Bu partinin adı, Özgür Toplum Partisi (ÖTP) ya da kendi ifadeyle “Özgür Parti”dir.

27 Ocak tarihli *Evensel* gazetesinin haberine göre, DEHAP ve ÖTP “bütün Türkiye’de SHP çatısı altında seçimlere katılacaklarını açıklamışlar”dır. Böylece Murat Karayalçın’ın SHP’sinin oluşturduğu “çatı” altında DEHAP ve ÖTP birinci elden yer alarak “sol ittifak”ın çivisini çakmışlardır.

Yine *Evensel* gazetesinin haberine göre, “50’ye yakın il ve ilçede kurulan güçbirliği platformları birik iradelerini kamuoyuna ilan ettiler. Bu platformların hemen hepsinde EMEP, DEHAP, ÖDP, SDP, Özgür Parti ve SHP yer al”mıştır.

Böylece “çatıcılar” ile “şemsiyeciler” yerel seçimler öncesinde “sol ittifak”ı ya da “solda ittifak”ı geniş ölçüde oluşturarak, “sol”un “tek ve gerçek adresi” olduklarını ilan etmişlerdir. İster SHP “çatısı” altında seçimlere girenler olsun, ister “şemsiyeciler” olsun, ortak özellikleri “sol”culuk ve “yerelde iktidar olmak”tır.

Bu partilerden ÖTP ya da kendi kısaltmalarıyla ÖP, eski HADEP başkanlarından Ahmet Turan Demir’in genel başkan olduğu “yedek parti”dir. HADEP’in kapatılması durumunda devreye girecek olan ÖP partisi, bu yönüyle HADEP’in aynadaki görüntüsünden başka birşey değildir. Dolayısıyla SHP “çatısı” altında seçimlere gireceğini ilan etmesi hiçbir anlama ve değere sahip değildir. Ama yine de “solda ittifak” söylemlerinde sayısal bir fazlalık sağlayarak belli bir işlev sahibi kılınmıştır. Yine de adı “parti”dir ve HADEP kapatıldığı koşullarda yerine geçecek parti olarak sıkça adını duyurmaya adaydır. Dolayısıyla “parti” de olsa, parti gibi değerlendirilmek zorundadır.

ÖP, son KADEK’in fesh edilerek KONG-

RE-GEL’in kurulmasıyla ideolojik sıçrama yapan PKK’nın “yeni açılımlarına”, yani “demokratik-ekolojik toplum” “açılımına” uygun olarak kendi programını ilan etmiştir. ÖP genel başkanı “kimlere hitap edeceksiniz?” sorusunu şöyle yanıtlamaktadır:

“Çağın temel çelişkilerinden birisi olarak cins çelişkisini görüyoruz. Bu çelişki günümüzde insanlığın gerçek anlamda özgürleşmesi önünde temel engel konumundadır. Partimiz insanın gerçek anlamda özgürleşmesini bu çelişkinin aşılmasında görmekte böylece kadını 21.yüzyılın temel özgürlük gücü olarak kabul etmekte ve kadın eksenli parti olmayı hedeflemektedir. Dolayısıyla hitap edeceğimiz temel güçlerin başında kadınlar gelecektir.”

Böylece “çağın temel çelişkilerinden birisi olarak cins çelişkisini” esas alan bir “sol” parti olan ÖP, “sol ittifak”ın ayrılmaz bir parçası olmaktadır.

Çok bilindik olduklarından DEHAP ile ÖD Partisi’ni bir yana bırakırsak, “sol ittifak”ın “önemli” partilerinden birisi de SDP olmaktadır.

SDP, Akın Birdal’ın genel başkanı olduğu Sosyalist Demokrasi Partisi’dir. I. Olağan Konferansı’nda “Kürt hareketiyle stratejik ittifak” kararı alan SDP, Mihri Belli’den Filiz Koçali’ye Ragıp Zarakolu’dan M. Kaçaroglu’na kadar bir zamanların ÖD Partisi’nin “gökkuşağı”ını oluşturanların “yeni” partisi olmuştur. 9 Kasım 2003’de yapılan I. Kongre’sinden izlenimler aktaran *Özgür Politika* şöyle yazmaktadır:

“SDP’li gençler Kürtçe müzik eşliğinde bir süre halay çekti. Enternasyonal ve Che Guevera’ya atfedilen müzik parçalarının sık sık çalındığı kongrede, ‘Devrim ve sosyalizm için Blokla iktidara, partiye sosyalizme’ ifadeleri de, kongrenin sloganı olarak büyük bir pankartta yer aldı.”

Kendisini “sosyalist” parti olarak tanımlayan SDP’nin programında şunlar yazılıdır:

“Sosyalizme giden yol

Partimizin amacı, insanın insan tarafından sömürülmesine ve ezilmesine, cinsler ve uluslar arasındaki eşitsizliğe, doğal çevrenin yağmalanmasına son verecek, insanın ve insanlığın ortak kültürünün gelişiminin önündeki tüm engelleri ortadan kal-

dıracak olan, bayrağında 'herşey insan için' ve 'herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar' şiarlarının dalgalandığı sosyalizmdir.

Sosyalizme, bir dizi mücadele evresinden geçilerek, bütünsel ve kesintisiz bir devrimci süreç sonucunda; kapitalist toplumun devrimci tarzda aşılmasıyla, işçilerin ve emekçilerin öz iktidarı olarak sosyalist demokrasinin ilan edilmesiyle ve son çözümlemede bölgesel ve enternasyonal çapta ulaşılabilir.

Tekellerin Türkiyesinden emekçilerin Türkiyesine giden yol, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle Kürt yoksullarının ittifakı, onların siyasal temsilcilerinin, erkek egemen sisteme karşı mücadele eden kadın hareketinin ve diğer özgürlük hareketlerinin, doğal çevrenin tahrip edilmesine karşı mücadele eden ekolojist hareketin, gençlik hareketlerinin, anti-militaristlerin, anti-kapitalistlerin, anti-emperyalistlerin, anti-faşistlerin işbirliği, ortak mücadelesi ve iktidarı ele almalarıyla açılabilir.”

Görüldüğü gibi, bir yandan sosyalizme “bütünsel ve kesintisiz bir devrimci süreç sonucunda” ulaşmaktan söz eden SDP, diğer yandan bu yolun “Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle Kürt yoksullarının ittifakı”ndan, “onların siyasal temsilcilerinin” ortak mücadelesinden ve iktidarı ele almalarından söz etmektedir. Şüphesiz bu ittifak yeterli görülmediğinden, (kim oldukları kendilerinden menkul) feministlerden anti-militaristlere, anti-kapitalistlerden anti-emperyalistlere, anti-faşistlerden ekolojistlere kadar her kesim (“gökkuşağı ittifakı”) SDP’de kendisine yer bulacağı söylenmektedir.

Böylece SDP, “Kürt yoksulları”nın “siyasal temsilcisi” olarak DEHAP’i gördüğünden (elbette yasal platformlarda) “Kürt hareketi ile stratejik ittifak” kararı alabilmektedir. Diğer yandan “ekolojist” oldukları için, A. Öcalan’ın “demokratik-ekolojist toplum projesi”yle de müttefiklerdir. “Çağın temel çelişkisi” olarak “cins çelişkisi”ni gören ÖP’le de müttefik olabilmeleri için de hiçbir engel bulunmamaktadır.

3 Kasım öncesinde DEHAP’a “çatı partisi” önerisi getiren ve çatının kendileri olmasının “en iyisi olacağını” söyleyen SDP, bu kez DEHAP’ın SHP “çatısı” altında yerel

seçimlere girme kararı alması karşısında “ciddi soru işaretleri” taşımaya başlamıştır (SDP sözcüsü M. Kahya’nın açıklaması).

Oysa her şey ne de güzel gitmekteydi. Marksizm-Leninizmin komünist toplumu tanımlayan “herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre” şiarının yanına A. Öcalan’ın “demokratik-ekolojik toplum projesi”nden alınan “herşey insan için” “şiar” ne de güzel uydurulmuştu. Cinsler ve uluslar arasındaki eşitsizliğe, doğal çevrenin yağmalanmasına birinci planda yer vererek ne de çok “demokratik-ekolojik toplum projesi”ne angaje olmuştu oysa ki. Ama DEHAP yerel seçimlere SHP “çatısı” altında girme kararı alarak tüm bu “gökkuşağı” güzelliğini bir anda “ciddi soru işaretleri”ne dönüştürmekte bir an bile tereddüt etmemişti. Ama ne gam! Demirel’in sözüyle, “demokrasilerde çare tükenmez”!

DEHAP’ın “sosyalist” SDP’nin “çatısı”na tercih ettiği SHP ise kendisini şöyle tanımlamaktadır:

“SHP kendisini, Türkiye’yi emperyalist işgalden, halkı hilafet ve saltanatın egemenliğinden kurtaran; çağdaş, onurlu ve tek coğrafyada birçok dilden, dinden, etnik kökenden, mezhepten insanı bir devlet yapısı içinde birleştirmeyi başaran tarihsel ve siyasal mirasın sahibi ve sürdürücüsü olarak görür. Toplumumuzu çağdaş uygarlıkları üzerine çıkarmayı hedefleyen Cumhuriyet Devrimleri ve kazanımlarını korumayı, sürdürmeyi ve geliştirmeyi öncelikli ve vazgeçilmez görevleri olarak kabul eder.

SHP’nin tarihsel kökeni Mustafa Kemal’in önderliğinde verilen Kurtuluş Savaşı ile Cumhuriyet ilke ve devrimlerinin aydınlığına dayanır. Siyasal kökümüzü, ‘sol’un (tırnak kendilerine aittir-KC.) evrensel ve ulusal değerlerinde ve bu toprakların yetiştirdiği en büyük devrimci olan Mustafa Kemal’de görmekteyiz.”

Böylece programatik olarak üniter devlet yapısını savunan, Mustafa Kemal’i “bu toprakların yetiştirdiği en büyük devrimci” olarak kutsayan SHP, DEHAP’ın “çatısı” olmuştur.

“Çatı” partisi SHP’ye göre, “sol ittifak” “herşeyin üstünde”dir. Her ne kadar Murat Karayalçın sayısal olarak “sol ittifak”ın “çatı partisi”nin CHP olması gerektiğini ilk gün-

lerde söylemişse de, ne yazık ki (!) “sekte ve hizipçi”liği ile ünlü Deniz Baykal bunu kabul etmemiştir.

Ve yeniden başladığımız yere, yani “sol”un dayanılmaz ve bulunmaz seçim taktiklerine geri dönmüş bulunmaktayız.

Artık sahnede SHP “çatısı” altında “sol ittifak” vardır. Ama EMEP gibi kendisini daha “sol” ve “gerçek sol” kabul edenler bu “çatı”yı “içlerine sindirmekte” zorlanmaktadır. Hele hele SHP’nin İsmail Cem’li “rüya timi”nin Amerikan ve Doğan Holding destekli YTP’siyle yaptığı ittifak görüşmeleri işi daha da zorlaştırmaktadır.

15 Ocak 2004 tarihinde EMEP Genel Yönetim Kurulu açıklamasında bu zorluk şöyle tanımlanmıştır:

“Partimiz, partiler arasında sürdürülen güçbirliği ve ittifak çalışmalarını, bu anlayışa uygun sürdürmektedir. Bu nedenle, **çatı partisi tartışmalarını doğru bulmuyoruz**. Çatı partisi anlayışı, yerel düzeyde halkın birleşmesini zorlaştıran ve yerine partilerin birleşmesini ikame eden bir anlayıştır. Sosyal demokrasi anlayışı, unvanı ve çatısı altında, sosyal demokrat bir programla yerel seçimlere katılmanın, halkın örgütlenmesini, aydınlanmasını, kardeşleşmesini ve halkın iktidarının önünü açmasını sağlayacak, halk güçlerini bu yolda ilerletecek hiçbir özelliği ve dayanağı bulunmamaktadır.” (abç)

Ama “demokrasilerde çare tükenmez”! Dolayısıyla EMEP de “demokrasi” içinde çare bulmuştur. *Evrensel* gazetesinde 27 Ocak tarihinde yayınlanan bir yazıda şöyle denilmektedir: “EMEP ve ÖDP üyesi belediye başkanı adaylarının olduğu bütün il ve ilçelerde güçbirliği yapan partiler seçimlere partilerinin ismiyle girecek. Elbette EMEP ve ÖDP’den girilen yerlerde belediye meclisi ve il genel meclisine güçbirliği yapmış partiler ve diğer demokrasi güçlerinden adaylar da bu partilerin listelerinden seçimlere katılacak. SHP’den girilecek yerlerde de EMEP ve ÖDP’li adaylar ve güçbirliği içindeki güçler SHP listelerinden seçime girecek”tir.

Sonuç olarak, EMEP, “Sosyal demokrasi anlayışı, unvanı ve çatısı altında, sosyal demokrat bir programla yerel seçimlere katılmanın, halkın örgütlenmesini, aydınlanmasını, kardeşleşmesini ve halkın iktidarının önünü açmasını sağlayacak, halk güçlerini

bu yolda ilerletecek hiçbir özelliği ve dayanağı bulunma”dığından ne denli söz ederse etsin, SHP çatısı altında seçimlere girmekte sakınca görmemektedir. Ne de olsa kaybedilecek belediye başkanlığı yoktur, oysa kazanılacak koskocaman belde belediye başkanlığı vardır!

Ve tarihler 30 Ocak 2003’ü gösterdiğinde, SHP’yle seçimlere girilmesini “uygun bulmayanlar”, “ciddi soru işaretleri” taşıyanlar hiçbir şey olmamış gibi ortalarına Murat Karayalçın’ı alarak bir masanın arkasına dizilip “Demokratik Güçbirliği” kurduklarını ilan etmişlerdir.

Tüm bu “sol”ların ve “sol” seçim taktiklerinin (isterseniz buna ayak oyunları da diyebilirsiniz) karşısında sol’un taktikleri ise, sözel olarak, “farklı”dır.

Her zaman olduğu gibi sol’un seçim taktikleri mevcut “sol” seçim taktiklerinin “eleştirisi” ile başlamaktadır.

Örneğin ESP (Ezilenlerin Sosyalist Platformu) SHP çatısı altında seçimlere girilmesini “ruhsuz ittifak” olarak tanımlayarak şöyle değerlendirmektedir:

“DEHAP’la SHP arasında 28 Mart

Yerel seçimleri için yürütülen ittifak arayışlarının seyrine bakıldığında, eski pazarlığın kaldığı yerden sürdürüldüğüne tanık olmaktadır. İki parti, kendilerini ‘Toplumsal Barış Projesi’ne adadıklarına, ‘Tek Çatı, Ortak Program’ görüşünde birleştiklerine ve ‘Ortak Program Taslağı’ hazırlamayı başardıklarına göre, demek ki SHP eski pazarlıktan eli boş dönmemiş ve bu arada dersini de iyi çalışmış! Kendi deyimiyle ‘flah olmaz ittifak arayışçısı’ olan Karayalçın, ‘muradına’ ermiş görünüyor! Ne diyelim, şeytani bol olsun!”*

Bu bakış açısıyla *Atılım* çevresi, kendi değişleriyle “marksist leninist komünistler”, “seçim çalışmalarını kendi adayları etrafında yürüteceğini, ittifakların bugün itibarıyla merkezi düzeyde olamayacağı fakat özgünlüğüne bağlı olarak yerel platformlarda gerçekleştirilebileceğini” söylemektedir. Onlara göre, “yerel seçimlerde temel amaç ezilenler ile düzen partileri arasındaki bağların koparılması”dır. “Bu görüş açısıyla”, “SHP ve YTP gibi düzen partilerinin içinde yer aldığı

* *Yeni Atılım*, “Ruh’suz ittifak”, Sayı: 69, 24 Ocak 2004.

birlikteliklerle ne merkezi ne de yerel düzeyde bir ittifakın söz konusu olduğunu” belirtmektedirler. Böylece *Atılım* çevresi, 3 Kasım seçimleri öncesinde kendilerine “ilk sıralarda iki kişilik” kontenjan verilmediği için dışında kaldığı “Emek, Barış ve Demokrasi Bloku”nun yerel versiyonu olan “Demokratik Güçbirliği”nin de dışında kalmaktadır. Ancak bu kez “temel amaç ezilenler ile düzen partileri arasındaki bağların koparılması” olduğundan, SHP gibi düzen partisi ile ezilenlerin bağlarını koparmak amacıyla propagandaya ağırlık vereceklermiş gibi görünmektedir. Doğal olarak SHP “çatısı” altında seçimlere giren “Demokratik Güçbirliği” ile ezilenlerin bağlarını koparmak da onların birinci vazifesi olmaktadır.

Sol’un yıllardır sürdürdüğü “boykot” tutumunun savunucularından olan *Ekmek ve Adalet* çevresi de, her sol gibi, “*Yerel Seçimlere Devrimci Bakış*”la seçim taktiğini açıklamıştır.

“Devrimciler için düzen içinde seçimlerin anlamı nedir?

Her seçim döneminde her devrimci, ‘Seçimlerde ne yapacağız, neyi amaçlayacağız, halka ne yapmasını önereceğiz?’ sorusunu sorar. Ancak bu temel soru doğru cevaplandıktan sonra seçimlere ilişkin öteki taktikler, çalışmalar doğru biçimlendirilebilir. İster genel seçim olsun, ister yerel seçim, temeldeki bakış açısı ve amaç değişmez.”*

Dolayısıyla *Ekmek ve Adalet* 28 Mart yerel seçimlerinde “ne yapacağına, neyi amaçlayacağına, halka ne yapmasını önereceğine” karar vermek durumunda olduğundan, “devrimci bakış”ı ortaya koymuştur:

“Devrimciler için **yerel yönetimler temelindeki mücadelenin** iki yanı vardır:

Bir; yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi mücadelesi. iki; yerel yönetimlere gelebildiğimiz koşullarda buraları demokratik bir **mevzi** olarak değerlendirmeye mücadelesi...

Böyle bir **mevziyi kazandıktan sonra** yapılması gerekenler şöyle özetlenebilir:

‘Halka kendi sorunlarına sahip çıkma bilincini vermek... Bunu müm-

kün kılacak kurumlaşmalar yaratmak... Halkın söz, karar hakkını yerel yönetimlere yansıtmak ve buna uygun örgütlenmeler oluşturmak...”** (abc)

Sözün özü *Ekmek ve Adalet*, “halkı örgütleyerek, bilinçlendirerek devrimi gerçekleştirmek” amacıyla yerel seçimlere katılmaya ve bu “mevzileri” ele geçirmeye karar vermiştir. Elveda “boykot”!

Böylece sol’da rivayet muhtelif de olsa yerel seçimlere katılma (bırkaç istisna dışında) genel bir taktik olarak ortaya çıkmaktadır. Artık “boykot”, “aktif boykot” vb. açıklamalar sol literatürden silinmiş görünmektedir. Küçük bir beldede, bir mahalle muhtarlığında seçim kazanmak sol’un ortak amacı haline gelmiştir.

Küçük de olsa kazanılacak bir ya da birkaç belde belediye başkanlığıyla yahut mahalle muhtarlığıyla “halkın kendi kendini yönetme” pratiği ve bu yolla bilinci oluşturulması seçimi sol’un hedefi olmuştur.

Artık sol, *Ekmek ve Adalet*’in ifadesiyle, “bir zamanlar solun belli kesimlerinin dediği gibi, yerel yönetimler aracılığıyla faşist devletin yanbaşıda halk iktidarının nüvelerini oluşturmak gibi boş hayaller kurmak”tan*** kurtulmuştur. Onların yeni hali Porto Alegre olmaktadır.

Böylece YSK tarafından yerel seçimlere katılma yeterliliğine sahip olduğu ilan edilen 22 partiden 11’i “sol” parti olarak tarih yazarken, sol da Porto Alegre hayalleriyle bir kaç muhtarlık kazanma peşine düşmüştür.

“Bundan bir **yedi sekiz yıl önce** sine kadar **yasal zeminde yürüyen açık devrimci çalışmalara** da oldukça şiddetli yönelen devlet ve devletin asker ve polis gücü **bugün bunu yapmıyor. Yapmak bir yana, bugün bu alanları alabildiğine gevşetiyor da.** Ama aynı askeri ve polisiye güç, gerillaya yönelik çok şiddetli ve yoğun operasyonlar düzenlerken, şehirlerde gelişen en ufak askeri eylemlerde ya da devrimci askeri güçlerin desteklenmesi girişimlerinde de aynı refleksi göstererek açık ve yasal alandaki devrimci çalışmaları da kapsayacak tarzda operasyonlar düzenleyebiliyor.

** *Ekmek ve Adalet*, ags.

*** *Ekmek ve Adalet*, ags.

* *Ekmek ve Adalet*, Sayı: 93, 11 Ocak 2004.

Burada operasyon özelinde hedeflenen başandan öte örtük bir şekilde başarısı hedeflenen politika üzerinde durmak istiyoruz. Devlet ve devletin askeri güçleri, devrimci çalışmaya bir 'kırmızı çizgi' ile sınır belirlemeye ve bu sınır ile halk kesimleri içerisinde sirayet eden çarpık bilinci bir bütün manipüle ederek pekiştirmeye çalışıyor. Nedir bu sınır? Devrimciliğin illegal ve silahlı olanı tehlikeye hattır; illegal bir zeminde silahlı bir devrimcilikle savaşçılığa soyununu işkence, mahpus ve ölüm beklenmektedir!*" (abc)

Böyle bir ortamda sola yönelen kuşakların alabildiğine legalize edilmesi, seçim taktiklerinin herşeyin önüne geçmesi fazlaca şaşırtıcı değildir. Porto Alegre hayalleriyle beslenen seçim taktiklerinin tarihsel zeminini böylesine açtır.

Solda yer alan ya da sola sempati duyan, bu gerçeklerin farkında olan, devrimin tek kurtuluş yolu olduğunu ve bunun ancak silahlı devrimci mücadele yoluyla gerçekleşebileceğini düşünenler yine de soracaklardır:

Hepsi açık ve anlaşılır şeylerdir, ancak seçim ortamına girildiğinde biz ne yapacağız? Ailelerden arkadaş çevresine kadar herkes seçimlerden, şu ya da bu partiye oy vermekten söz ederken hiçbir şey söylemeyip olayları seyretmekle mi yetineceğiz? Silahlı devrimci mücadelenin durağanlığı aşamadığı bir ortamda, AKP'nin adım adım yürüttüğü şeriatçı uygulamaları karşısında kaygı duyan ailelerin ya da çevrelerin "kime oy verelim?" sorularına kayıtsız mı kalalım? CHP'nin konumu açık, SHP'nin "çatısı" altında seçimlere giren "blok"un da devrimle, solla ilişkisi olmadığı da açık, ama yine de insanlar seçimleri konuşmakta, kime oy vereceklerini düşünmektedirler. Seçim öncesinde ne söylenirse söylensin, seçim sonuçları açıklandığında AKP'nin ya da bir başka sağ partinin seçimleri kazandığı görüldüğünde herkesin **moral**i bozulmaktadır. Bu koşullarda "seçimler bir aldatmacadır" vs. türünden bildik ve beylik sözler söylemek sonucu değiştirmemektedir. Ortada gelişen bir silahlı devrimci mücadele olmadı-

ğna göre, yapılabilecek ne vardır ki? AKP'ye karşı oyları CHP'de toplamak ya da CHP'nin depolitizasyon faaliyetlerine karşı "blok"a oy vermek yahut "blok"un pragmatizmine karşı "yerel adayları desteklemek"te ne sakınca vardır? Zaten her durumda seçimlerin ve bu partilerin çıkar yol olmadığını, devrimin tek çıkış yolu olduğunu söylüyoruz. Bu "sol" ya da sol taktiklerin ikiyüzlülüğünü, yalana dayalı politik söylemlerini biliyoruz. Yapabileceğimiz tek şey, "hangi partiye oy vereyim" diye sorulara bir kaç şey söylemekten ibaret değil mi? Oy verilecek partinin adının CHP ya da SHP olması, yahut "bağımsız sosyalist aday" olması insanların ya da bizim hangi bilincimizi değiştirecek ki? Seçimleri "boykot" etmenin AKP'nin işini kolaylaştırmaktan başka bir anlamı olmayacak mıdır? vb. vb.

Evet, solda yer alan ya da sola sempati duyan herhangi bir kişinin böylesine **pratik** soruları ve düşünceleri her seçim ortamında sıkça ortaya çıkmaktadır. Bu sorular ve düşüncelerle, hemen herkes kendince daha "sol" gördüğü kesimlere oy verilmesi gerektiğini söyleyerek, bu pratik soruları yanıtlamaktadır. Seçimler hakkında, seçimlere katılan partiler hakkında, seçim taktikleri hakkında, sol adına yapılan ayak oyunları hakkında yazılan-söylenen herşeye rağmen bu pratik sorular varlığını sürdürmektedir ve yanıtları da aynı biçimde ortaya çıkmaktadır.

Bizden beklenen ise, bu pratik sorulara pratik ve somut yanıtlar vermektir. Bu yanıtlar verilemediği sürece, söylenenlerin "güzel sözler" olmaktan öte bir değer taşımadığı düşünülmektedir. Bir başka deyişle, yapılan değerlendirmeler ne denli doğru olursa olsun, "proletaryanın günlük siyasetine pratik anlamda yön vermemektedir"!

Bu nedenle söylediklerimiz "soyuttur"!

Demokratik hak ve özgürlüklerin bulunmadığı, demokratik devrimin tamamlanmadığı, emperyalizme bağımlı bir ülkede devrim yapmanın tek yolu silahlı mücadeleden geçmektedir. Bu nedenlerle ve bu amaçla, gizliliği esas alan illegal bir politik-askeri örgütlenmenin geliştirilmesi ve faaliyeti temel devrimci görevdir.

Bunlar "somut" değil, "soyut"tur!

Legalizmin alabildiğine yaygınlık kazandığı, devrimci teorinin olabildiğine küçümsendiği ve bir yana bırakıldığı, kültür merkezlerinde kültürel aktivitelerde yer almanın

* *Devrimci Demokrasi*, "Neden Devrimci Savaş? Ve Neden Devrimci Savaşçı?", Sayı: 29, 16-30 Kasım 2003.

başlı başına devrimcilik ölçütü haline getirildiği, dergi bürolarında oturanın ve dergi bürolarına gidenin “kadro” sayıldığı, sol yayın organlarının “gazete” ve çalışanlarının “basın emekçisi” kabul edildiği, sol yayınevlerinin şirketleştirildiği, kendilerine bağlı müzik guruplarıyla yapılan konserlerin birer propaganda ve ajitasyon faaliyeti gibi gösterildiği, sosyete pazarlarında işporta tezgahları açarak gelir sağlandığı, AIHM’den ya da AB fonlarından alınmış paralarla parti büroları kurulduğu... bir ortamda silahlı devrimci mücadeleden ve örgütlenmesinden söz etmek hiç de “pratik” olmamaktadır!

Böylesine “soyut”, “pratik” olmayan çözümler yerine, devrimin yakın ya da olası bir gelecekte olabileceğine inanmayan insanlara daha güler yüzlü, anlayabilecekleri ve yapabilecekleri şeyleri söylemek “pratik” olmaktadır. Bu “pratik”lik karşısında, devrimci mücadeleyi her türlü amatörlükten uzak tutmak, devrimcileri profesyonel devrimci olmaya yöneltmek “abesle iştigal” görünmektedir!

Oysa ki, bu “pratik” ortamda, devrimci teoriye sıkı sıkıya bağlı kalmak, her türlü oportünist, pragmatist çarpıtmaya karşı çıkabilmek, yozlaşmaya, çürümeye, bozulmaya karşı ayakta durmak başlı başına devrimci bir eylemdir. Bu eylem içinde olanlar düşmanın her türlü saldırısına maruz kalmanın ötesinde, kendisine “sol” diyen kesimlerin saldırılarına, küçümsemelerine, alay etmelerine ve hatta ihbarcılığına da maruz kalacaklardır. Ama ülkenin ve dünyanın geleceği sadece onların varoluşlarına bağlıdır.

Seçimler üzerine, seçimlerde takınılacak “devrimci tutum” üzerine söylenecek fazla birşey yoktur. Bu ülkede 50 yılı aşkın süredir, geneliyle yereliyle, seçimler yapılmıştır, yapılmaktadır. Her seçim sonrasında bolca sözedildiği gibi, “halkın engin sağduyusu şaşmaz bir ölçü” olarak 50 yıldır seçim sonuçlarını belirlemektedir. Seçimler kimi zaman 4-5 yılda bir halkı kimin daha fazla sömüreceğine, sıranın kime geldiğine karar verme anı olsa da, halkın dikkatlerini başka yönlere çekmenin, boş beklentiler içine sokmanın aracı da olmuştur. Ve her zaman sol, seçim kararları karşısında nasıl bir taktik izleyeceği, ne yapacağı tartışmaları içinde, sistemli ve planlı faaliyetlerini (eğer varsa) keşintiye uğratmak durumunda kalmıştır.

Bugün 28 Mart yerel seçimleri sonucunda, şu ya da bu “sol” ya da sol bir partinin yahut “blok”un kazanacağı birkaç az ya da fazla belediye başkanlığının ya da muhtarlığın hiçbir şeyi değiştirmeyeceği, kendisini solcu ya da devrimci kabul eden herkesin bildiği gerçeklerdir. Seçim sath-ı mailinde dağıtılacak birkaç bin sol bildiri, asılmış afişlerin; birkaç on ya da yüz kişiyle cemevlerinde ya da “kültür merkezlerinde” yapılan toplantıların; bir masanın etrafına oturmuş üç-beş kişiyle yapılan “basın açıklamaları”nın, birkaç on kişinin iş yapıyor görüntüsünden başka anlamı olmadığı da açıktır.

Herkes bilmek durumundadır ki, tüm seçimlerde olduğu gibi, 28 Mart yerel seçimlerinde de, sonuçlar sadece psikolojiktir. Sağ partiler karşısında “sol” partilerin aldığı her fazla oy insanların moralini etkilemekten başka bir sonuca sahip değildir. “Sol” ya da sol adına açıklanan seçim taktiklerine rağmen, 28 Mart gece yarısından sonra AKP karşısında CHP’nin aldığı oylan izlemek durumunda kalacak olanların görüntüsü, ister trajik bulunsun, ister komik bulunsun, ülkenin gerçeği olarak varolacaktır. 29 Mart günü AKP’nin yerel yönetimleri “silip götürdüğü” haberleri karşısında, kendi aldıkları üç-beş oyun ya da “blok”un oylarının birkaç yüz bin artmış olmasının (kendileri başta olmak üzere) kimseyi ilgilendirmediğini gördüklerinde şaşırınlar, şeriatçıların daha da pervasızlaşacağı tahlilleri yapanlar, “sol” ve soldaki dayanılmaz ve bulunmaz seçim taktiklerinin sahipleri olacaktır.

Devrimcilerin yapması gereken, siyasi gerçekleri açıklama kampanyalarını örgütleyerek kendi devrimci çizgilerinin gereklerini yerine getirmekten ibarettir. Karşı karşıya oldukları tek sorun, bu siyasi gerçekleri açıklama kampanyasını nasıl ve hangi mücadele biçimlerini temel alarak yürütecekleri sorunudur.

Sol adına seçimlerde nasıl bir taktik izleneceği üzerine anlamsız ve boş konuşmalar yapmak yerine, Lenin’in “**Ne Yapmalı?**” kitabını bir kez daha okumak çok daha etkili bir mücadele yolu olacaktır.

Gerisi?

“Segui il tuo corso, e lascia dir le genti”*

* “Sen kendi yolunda yürü ve bırak ne derlerse desinler!” Dante, *İlahi Komedya*.

ULAŞ BARDAKÇI

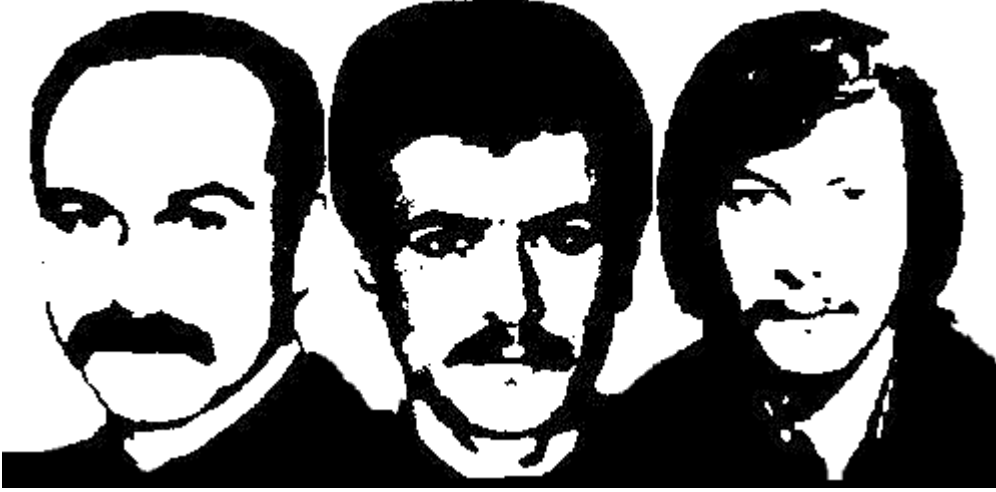
1947 Hacıbektas/19 Şubat 1972 İstanbul

**Hele Ulaş'a Ulaş'a
Ulaş benzerdi güneşe
Ulaş gardaş can veriyor
Yüreğim düştü ateşe.**

**Ulaş'ın elinde mavzer
Mavzeri türküye benzer,
Bizimkiler böyle ölür
Böyle ölür bizimkiler**

**Tohumlar düştü toprağa
Dokundu yeşil yaprağa
Kurban olam kurban olam
Seni yaratan toprağa.**

İLKER AKMAN

1950 Ankara - 26 Ocak 1976/Beylerderesi

1950 yılında doğan İlker yoldaş, devrimci mücadeleye ODTÜ'ye girdikten sonra aktif olarak katılmıştır. Bu yıllarda öğrenci hareketi içinde yer alırken, 1971-72 döneminde THKP-C saflarına katılmıştır. Kızıldere'den sonra yeniden örgütlenme çalışmalarına katılarak THKP-C/HDÖ'nin kurucularından birisi olmuştur. THKP-C/HDÖ Merkez Yönetim Komitesi üyesi olarak Marmara ve Güney-Doğu Bölge Yöneticiliği yaptı ve 26 Ocak 1976 günü Malatya'da Beylerderesi'ndeki çatışmada diğer iki yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

Ölümünden kısa bir süre önce hazırladığı "Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz" adlı yazısı bulunmaktadır.

HASAN BASRİ TEMİZALP

1950 Maraş - 26 Ocak 1976/Beylerderesi

1950 yılında doğdu ve ODTÜ-Maden Mühendisliği'ne girdikten sonra devrimci mücadeleye katıldı. 1970-73 arasında THKO saflarında silahlı mücadeleye katıldı ve tutuklandı. 1974 yılında cezaevinden çıktıktan bir süre sonra THKP-C görüşlerini benimseyerek THKP-C/HDÖ saflarında profesyonel devrimci olarak çalışmaya başladı. Malatya-Elazığ çevresinde maden işçileri arasında çalıştı. THKP-C/HDÖ'nin Merkez Yönetim Komitesi üyesi olan Hasan Basri yoldaş, 26 Ocak 1976 tarihinde Malatya'nın Beylerderesi bölgesindeki silahlı çatışmada oligarşinin zor güçleri tarafından diğer iki yoldaşıyla birlikte şehit edildi.

YUSUF ZİYA GÜNEŞ

1955 - 26 Ocak 1976/Beylerderesi

1955 yılında doğdu. 1971' deki silahlı mücadelenin etkisiyle THKP-C sempatanı olarak devrimci mücadeleye katıldı. ODTÜ-Mühendislik Fakültesi'ne girdikten sonra THKP-C/HDÖ üyesi olarak mücadeleye profesyonel olarak devam etti. Örgütün ilk silahlı eylem kadrolarından olan Yusuf Ziya yoldaş, İlker ve Hasan Basri yoldaşlar ile birlikte Sivas'ta gerçekleştirdikleri silahlı eylemlerden sonra Malatya'da oligarşinin zor güçleriyle giriştikleri ilk silahlı çatışmada yer aldı. Bu çatışmadan iki gün sonra, 26 Ocak 1976'da kuşatıldıkları Beylerderesi'ndeki silahlı çatışmada iki yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

YÜKSEL ERİŞ

1951 Tekirdağ/Şarköy
21 Ocak 1977/Trabzon

1951 yılında Tekirdağ'ın Şarköy ilçesinde doğdu. Devrimci mücadeleye, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nün Müzik bölümüne girdikten sonra aktif olarak katıldı. 30 Mart 1972'deki Kızıldereli olayından sonra THKP-C'nin yeniden örgütlenmesinde etkin olarak çalıştı. 1974 yılına kadar ülkenin değişik yerlerinde örgütlenme çalışmalarını sürdürdü. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi/Halkın Devrimci Öncüleri'nin kurucularından olan Yüksel yoldaş, ülkenin değişik bölgelerinde örgütcü ve yönetici olarak görev yaptı. 1976 yılına kadar sürdürdüğü Güney Anadolu bölge yöneticiliğinden Karadeniz bölge yöneticiliğine atandı ve kır gerillasının stratejik hazırlıklarını yönetti. THKP-C/HDÖ Merkez Yönetim Komitesi üyesi olarak "26 Ocak Harekâtı" için bulunduğu Trabzon'da 21 Ocak 1977 günü şehit düştü.

NEDİM ATILGAN

1959 Uşak/Karahallı-25 Şubat 1981 Selendi

1959 yılında Uşak ilinin Karahallı ilçesinde doğdu. Küçük yaşta ailesi İstanbul'a taşındı. İlkokulu bitirdikten sonra işçi olarak çalışmaya başladı. 1979'dan itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyetlerde bulundu. 1980 Kasım'ında gözaltına alındıktan sonra hiçbir suçlamayı kabul etmedi. Bir süre sonra zorla askere alındı. "Halkın silahlı devrimcilere ihtiyacı varken, oligarşiye askerlik yapmak olanaksızdır" diyerek birlikten firar etti. Profesyonel olarak örgütsel faaliyetlere katıldı.

1981 Şubat ayında oligarşinin kuşatma ve imha operasyonlarından kurtulmak amacıyla çıktıkları Selendi-Kula dağlarında, bir grup yoldaşı ile birlikte çembere alındılar. Bir hafta süren kuşatma sonunda 25 Şubat 1981 günü meydana gelen bir çatışmada şehit düştü.

MUSTAFA ATMACA

1948 Sivas/Kangal-29 Şubat 1992 İstanbul

1948 Sivas/Kangal doğumlu Mustafa Atmaca, işçi olarak değişik işyerlerinde ve fabrikalarda çalışmış ve 1976 yılında Sefaköy'de metal işkolunda çalıştığı fabrikada işçi olarak çalışan Mehmet Yıldırım yoldaşla tanışarak THKP-C/HDÖ örgütsel ilişkileri içine girmiştir. Bu tarihten sonra sendikal faaliyetlerde bulunan Mustafa yoldaş, 1978 yılında bağımsız Çağdaş Maden-İş Sendikası Genel Başkanlığına seçilmiştir. 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte, tüm sendikalar gibi, Çağdaş Maden-İş de kapatılmış ve Mustafa yoldaş ve diğer sendika yöneticileri hakkında değişik davalar açılmıştır.

1981 Mart ayında örgüte yönelik bir operasyonda gözaltına alınmış ve birbuçuk ay sonra tutuklanarak Alemdağ cezaevine gönderilmiştir. 1983 yılında tutsaklığı sona erdikten sonra iki yıl Tekirdağ'da zorunlu ikamete tabi tutulmuştur. İşkence ve tutsaklık koşullarından kaynaklanan hastalık, etkin bir biçimde devrimci faaliyetlere katılmasını engellemiş ve her türlü olanaksızlıklar içinde sürdürülen tedavisi başarılı olmamış ve 29 Şubat 1992 günü yaşamını yitirmiştir.

Haydi! İMKB'ye Gidelim! [“Üç taksitte 1 kilo domates”]

**“Ancak daima anlamsız şeylere yapışıp kalan,
Haris elleriyle toprakları kazarak define arayan
Ve bir solucan bulunca sevinen dar kafalılar,
Bütün ümitlerini kaybetmiyorlar.”**

(Goethe, *Faust*)

2004 yılına girildiğinde “medya”da ekonominin “düzeldiği”ne ilişkin haberlerle birlikte sıkça şu başlıklar atılmaya başlandı:

“Borsa 2004’e rekorla ‘merhaba’ dedi
Borsa 2004’e son 44 ayın rekoruyla girdi
Borsa’da tarihi rekor: 19.697
Borsa’da yeni rekor: 19.926
Borsa 20 bine uzanarak rekor kırdı
Borsa üçüncü defa 20 bini aştı.”

Ve gözler yeniden İMKB’ye döndü ve parlamaya, ışıdamaya başladı. Borsa kumarhanesinin tövbekarları bile son bir kez daha günaha girmenin ne zararı olacağını hesaplamadan balıklama İMKB’ye atlarken, borsa simsarlarının yüzlerindeki gülümseme, kazıtılmış kafalanındaki parlaklıkla daha da aydınlandı.

Böylece bir avuç satınalınmaz devrimci dışında, “inananlar”dan “globalistler”e kadar herkesin borsa gönüldeşisi kesildiği bir dönem bir kez daha başladı.

Adlarına “kurumsal yatırımcılar” denilenlerin milyon dolarlarla girdikleri borsanın 2004 yılı macerası 2 Ocak günü endeks değeri 19.144’e yükselerek başlamış, 9 Ocak günü 19.926’lık “tarihi rekor”la devam etmiş ve Ocak ayı sonunda 17.259 seviyesine inerek -şimdilik- bayram tatiline girmiştir.

Bu bir aylık borsa macerasının toplam değer kaybı (31 Aralık 2003’e göre) 1.366 puan olurken, aynı dönemdeki kayıp oranı

%7,3 olmuştur. Eğer “solucan bulunca sevinen dar kafalılar” ya da “tövbekarlar” borsanın “rekor” kırdığı sırada “alım geçmişler” ise, kayıp miktarı 2.644, kayıp oranı %13,2 olmuştur.

İMKB-100 endeksindeki “rekor” ve ardından gelen düşüş, işlem hacminde de kendisini belirginleştirmiştir. “Rekor” günlerinde 1,5 katrilyon liraya yaklaşan işlem hacmi,

İMKB-100 Endeksi	
31 Aralık 2003	18.625
02 Ocak 2004	19.147
05 Ocak 2004	19.696
06 Ocak 2004	19.013
07 Ocak 2004	19.382
08 Ocak 2004	19.404
09 Ocak 2004	19.926
12 Ocak 2004	19.558
13 Ocak 2004	19.460
14 Ocak 2004	18.818
15 Ocak 2004	18.952
16 Ocak 2004	18.301
19 Ocak 2004	17.788
20 Ocak 2004	18.832
21 Ocak 2004	18.899
22 Ocak 2004	18.518
26 Ocak 2004	18.356
27 Ocak 2004	17.899
28 Ocak 2004	17.902
29 Ocak 2004	17.282
30 Ocak 2004	17.259

İMKB-100 İşlem Hacmi (milyar TL.)	
02 Ocak 2004	930.206
05 Ocak 2004	1.435.873
06 Ocak 2004	1.774.942
07 Ocak 2004	1.632.715
08 Ocak 2004	1.213.627
09 Ocak 2004	1.440.611
12 Ocak 2004	1.208.605
13 Ocak 2004	914.224
14 Ocak 2004	1.264.983
15 Ocak 2004	1.013.816
16 Ocak 2004	688.956
19 Ocak 2004	633.996
20 Ocak 2004	926.560
21 Ocak 2004	960.379
22 Ocak 2004	848.629
26 Ocak 2004	561.698
27 Ocak 2004	752.158
28 Ocak 2004	549.908
29 Ocak 2004	611.881
30 Ocak 2004	505.141
Toplam	19.868.808

borsacıların diliyle “yatay seyir” girdiğinde 500 trilyon liraya kadar düşmüştür. Bir başka deyişle, borsada vuranlar vurmuş, vurulanlar yeni bir yükselişin bekleyişine girerek borsayı “yatay” seyretmeye başlamışlardır.

“Medya”nın işler bittikten sonra “küçük yatırımcılar”a akıl vermeyi seven borsa uzmanlarına göre, borsadaki yükselişin arkasında Yapı-Kredi Bankası hisseleri üzerinde yapılan spekülasyon yatmaktadır. Özellikle Karamehmet’in, açıklanması halinde “yatırımcıları kaçıracağı” söyleyerek adlarını açıklamadıkları bir kaynaktan alacakları 5 milyar dolarla devlete olan borçlarını iki yıl içinde ödeyecekleri yönündeki haberler, birden Yapı-Kredi Bankası hisselerine olan teveccühü artırmıştır.

Yapı-Kredi Bankası	
18 Ocak 2000	16.750
31 Ocak 2001	4.900
31 Ocak 2002	4.150
31 Ocak 2003	1.650
31 Aralık 2003	2.900
2 Ocak 2004	3.075
9 Ocak 2004	3.600
30 Ocak 2004	2.775

İMKB’nin “büyük tarihsel zirvesi”nin gerçekleştiği 18 Ocak 2000 tarihinde (ki endeks 19.577 olmuştur) 16.750 lira olan Yapı-Kredi Bankası hissesi, 2001 Şubat krizi öncesinde ve sonrasında “yatay seyir” izleyerek

4.000’ler seviyesinde dolaşırken, Karamehmet’in Yapı-Kredi ve Pamukbank’ına el konulmasından sonra 1.650’ye düşmüş ve yeni “tarihsel rekor”la birlikte 1.950 lira artışla %118 değer kazanmıştır.

Ama hiç kimse, ilk “tarihi rekor”un kırıldığı 18 Ocak 2000 tarihinde 16.750 liradan Yapı-Kredi Bankası hissesini satın alanların 10.150 lira değer kaybettiğini ve bu kayıp oranının bugünkü değerlere göre %365, yani yaklaşık dört katı olduğundan söz etmemektedir. Ve yine söz etmemektedirler ki, 18 Ocak 2000 tarihinde 1 \$ = 546.235 olduğunu ve bugün doların fiyatının 1.350-1.400 bin liraya yükseldiğini.

Böylece sadece “medya” propagandasına inanıp, kısa sürede “köşe dönmek” amacıyla borsaya teveccüh eden “küçük yatırımcılar”ın Yapı-Kredi Bankası hisselerinden dört yıllık kayıpları %700’ler düzeyindedir.

Böyle bir ortamda, doğal olarak, “risk almamayı sevenler”, “zararın neresinden dönlürse kârdır” diyerek hisseleri çoktan satmışlardır. Sadece “medya” borsa uzmanlarının “borsa uzun vadeli yatırım alanıdır” sözüne inanmış birkaç “iyiniyetli” (ki borsa simsarlarının -brokerlar- deyişle “keriz”) “küçük yatırımcı” “sövüşlenmiştir”. *Yeni Şafak* gazetesinin deyişle, “keriz silkeleme” operasyonunun daimi kurbanı olmuşlardır.*

Karamehmet’in “globalizmin vurguncusu” kariyerine ulaşmasını sağlayan **Turkcell**’in durumu Yapı-Kredi Bankası’ndan çok farklı değildir.

Turkcell	
10 Temmuz 2000	44.000
31 Ocak 2001	21.750
31 Ocak 2002	10.500
31 Ocak 2003	14.000
31 Aralık 2003	14.000
2 Ocak 2004	14.500
9 Ocak 2004	15.400
30 Ocak 2004	13.500

Çukurova Holding’in bir zamanların “global kartalı” Turkcell, 44.000 lirayla başladığı borsa macerasını, son “keriz silkeleme” operasyonunda gerçekleştirdiği bin liralık artış bir yana bırakıldığında, şimdilik 13.500 liradan Ocak 2004’ü kapatmıştır. Şimdilik yatırımcısına hisse başına 30.500 lira kaybetme başarısı gösteren Turkcell, bu sayede

* *Yeni Şafak*, “Küçük yatırımcı tuzağa düşmesin”, 8 Ekim 2003.

yatırımcısının en çok beddua alan şirketler listesinde ilk sıralarda yer alma rekorunu kırmış görünmektedir.

Bunların yanında sıkça “keriz silkeleme” operasyonuna konu olan şirketlerin başında ise TÜPRAŞ gelmiştir. Özelleştirme adı altında “halka açılan” TÜPRAŞ hisselerinin ilk alıcılarının şirket çalışanları olduğu düşünüldüğünde, TÜPRAŞ’ın borsa macerası, borsa simsarlarına eğitim malzemesi sağlayacak özelliklere sahiptir. TÜPRAŞ, özellikle borsa-siyaset (devlet) ilişkilerinin nasıl “getiri” sağladığının en tipik örneğidir.

TÜPRAŞ	
18 Ocak 2000	74.000
31 Ocak 2001	28.000
31 Ocak 2002	11.750
31 Ocak 2003	11.700
31 Aralık 2003	11.700
2 Ocak 2004	12.300
9 Ocak 2004	12.600
30 Ocak 2004	12.000

Bu verilere bakıldığında, bu ülkede “keriz silkeleme” operasyonlarına kapılıp hâlâ parasını borsaya yatıran “küçük yatırımcı” kalmış mıdır diye sorulabilir.

Bu sorunun muhatapları “piyasa aktörleri”nden başkası değildir. Saçları jöleli islamcılar ile parlak kazıtılmış kafalardan oluşan yeni “piyasa aktörleri” koalisyonu (ya da AKP iktidarı da denilebilir), “kurumsal yatırımcılar”ın küçük borsa oyunlarının “figüranı” olamadıkları için, “küçük yatırımcılar”ın “danışmanı” olarak borsada boy gösterirler. Bunların tüm kazançları, yaşam tarzları, “küçük yatırımcılar” a jöleli saçların ya da kazıtılmış kafaların içinde bulunmayan beyinle sattıkları “akıl”dan gelir. “Danışmanlık hizmeti” verdiklerinin arasında “mühim mevkiilerde” bulunan bürokratlar, “güzide” taşra milletvekilleri vardır. Yanlarında “geleceğin borsa kurdu” olma hayaliyle “kariyer” yapma meraklısı “genç ve dinamik” insanlar çalıştırılır. Her renkten deri koltuklarla donatılmış, “modern” bir anlayışla dekore edilmiş ve muhtemelen duvarlarında Kandisky ya da Miro tabloları asılmış bürolarda çalışırlar, dönemin modasına uygun olarak siyah Humeer jiple dolaşırlar. Olmayan beyinlerindeki akılları almaya meraklı insanlar olduğu sürece kendi life-style’lerini sürdürürler.

Pek çok küçük-burjuva enteli gibi, onlar da sahibinin muhtemelen üniversite mezunu olduğu, ev yemekleri yapan “küçük ve

şirin” yerlerde yemek yemekten hoşlanırlar. Bay %5 Ertuğrul Özkök’ün “siyah laptoplu ve zeytin ağaçlı” yeni yetme, burjuva özenti, sınıf atlama meraklısı küçük-burjuvaları gibi laptop sahibidirler. “Keriz silkeleme” operasyonlarında başarılı oldukları ölçüde yurtdışında tatil yaparlar. İşbirlikçi burjuvalar gibi, en gözde tatil “beldeleri” dün Bodrum ise, bugün Mısır’dır.

“İnananlar”ın “ahlaksızlık yuvası” olarak andıkları Laila’nın müdavimi olan bu “yatırım danışmanları”, şeriatçıların alışlagelmiş hilekarlıklarından nema sağlarlar. Konsolide bütçe rakamlarından enflasyon rakamlarına kadar her alanda yapılan “şeriatı uygun” düzeltmelerden nemalanan bu kesimlerin amacı, 2001 Şubat krizinde kaybettiklerini geri almaktadır. Bunun da tek yolu, borsaya para yatıranların sayısında artış olması ve işlem hacminin yükselmesidir.

Metro’nun Genel Müdürü Hakan Ergin’in 21 Ocak günlü gazetelerde yayınlanan şu değerlendirmesi borsa simsarlarını hiç ilgilendirmemektedir:

“Bizim gördüğümüz tablo, kulelerde durum iyi gözüküyor, ama sokakta durum pek parlak değil. Sokaktaki insanların şu anda cebinde yeterince para yok. Enflasyonun düşüş sebeplerinden biri de ortalama ürün kalitesinin düşmesidir.

Para yok ama piyasada aşırıya kaçan, inanılmaz bir rekabet var. Bunun doğru olmadığını düşünüyoruz. 1 kilo domatesin 3 taksitle satılması bence pek normal değil. Buna bir düzenleme getirilmeli. Çok yakında birçok firmada sermaye artırımına da firmalara geç ödeme başlayacak. Bu, bir şekilde firmalara yansıtacak.”

Şüphesiz şirketlerin “sermaye artırımına” gitmek zorunda kalmaları ya da “geç ödemelerin başlaması”, şirketlerin iflas etmesinden başka birşey değildir. Ama “üç taksitle satılan 1 kilo domates”, hiçbir spekülasyona ve yoruma gerek duyulmayacak kadar bu ülkenin gerçeğidir. Ağustos-Ekim aylarında kredi kartlarının limitlerinin yükseltilmesiyle sağlanan “tüketim artışı” da bu gerçeğin bir parçasıdır.

Yine de saçları jöleli ekonomiden sorumlu devlet bakanı Babacan’ı, “esprili” Maliye Bakanı Unakıtan’ın soytanlıklarını izleyerek, “popstar”larda kendini bularak herşeyin iyiyeye gittiğini düşünenler çoğunlukta olma-

ya devam edecektir.

Hatta bir zamanlar AB'den gelecek paralarla nasıl zengin olacağımızın hesaplarını yapan, sonra çalıştığı gazeteden (*Milliyet*) kovulan, *Cumhuriyet* gazetesinde "solculuk" yaparak birkaç ay soluklanan ve nihayet kendini kovanların bir başka gazetesinde köşe verilerek "onurlandırılan" Yalçın Doğan gibi, "iki yüzyıl öncesinin romantizminin ve aşkın" reklamlarla geri döndüğünü ilan eden "yaşlı kurt"lar da ortalıkta dolaşmaya devam edecektir.*

Bu ortamda, borsada "kerizlenenler" de, onları "kerizleyenler" de, "globalist" kent küçük-burjuvazisinden başkası değildir.

Onlar, küçük-burjuvalar, onlar gibi olmak için herşeylerini vermeye hazır oldukları büyük burjuvaların aristokrasiye özenerek saray görüntüsünde villalar inşa etmeleri gibi, apartman dairelerinde villa görüntüsü oluşturarak kendi küçüklüklerini her yerde dışa vururlar. 100 m²'lik apartman dairelerinde "Amerikan barlar" kurarak, "Amerikan lifestyle" sahibi oldukları hayaliyle yaşarlar. Onların yaşam felsefesi ya da ahlakı, "ben yapmazsam bir başkası yapacak" sözleriyle

özetlenebilir. T. Özal'ın "benim memurum işini bilir" sözünü çok iyi anlamış ve en iyi biçimde uygulamış kesim olarak, enflasyona endeksli resmi rüşvet tarifesiyle kendilerini enflasyona karşı korumaya almışlardır. Kendisini soyтары durumuna düşürmeyi, "yaşamla ve kendisiyle dalga geçebilme meziyeti" ilan ederek, kendileriyle övünürler. En hızlı kredi kartı çeken kişi olmakla övünüp, kredi kartı borçlarının temerrüt faizleri karşısında ağlayanlar da onlardır. Bu ülkede onların kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur. Kendilerinin kapitalizm tarafından mülksüzleştirildikleri söylendiğinde, tek düşündükleri şey mülksüzleştirilenlerin safında nasıl yer alacakları olmaktadır. 1980 öncesinin "solcusu", 80 döneminin Özalcısı, 90'ların DYP'lisi, MHP'lisi ve günümüzün "inançlı" bir AKP'lisi olanlar yine onlardır. Bir kilo domatesi üç taksitte satan da, alan da, kendilerini taksitle satan ve leasingle kiralayan da onlardır. Ve borsada sadece onların maceraları vardır.

Bu yüzden, bir kez daha diyoruz ki, "yaşasın kapitalizm" sloganları eşliğinde, haydi, ne duruyorsunuz, İMKB'ye gidin!

* İster adına "yaşlı kurt" denilsin, ister "pis kart zampara" denilsin, Yalçın Doğan, ülkede yaşayan türdeşleri arasında herhangi birinden daha fazla yozlaşmış değildir. Fransız Devrimi'yle yükselen "romantizm çağı"nın reklamlarla geri dönüşünü kutsarken şöyle yazmaktadır:

"Aşk reklamlarla geri dönüyor

Bugün, şimdi iki yüzyıl önceki gibi. Dünya iki yüzyıl öncesini, günümüzde yeniden yaşıyor. İki yüzyıl öncesini dünya yeniden keşfediyor. Duyguları yeniden körüklüyor.

Neden?.. Tepki bu kez küreselleşmeye karşı. Irak Savaşı'na karşı. Teröre karşı. Yoksulluğa karşı. Eşitsizliğe karşı. Irkçılığa karşı.

Bunlara karşı olmak, kendini önce reklamlarda gösteriyor. Karşı olmanın, insanı kalbinden vuran topuzu: Sevgi. Reklamlar, insanı şimdi sevgi ile yakalamaya çalışıyor. Aşk, reklamlarla geri dönüyor." (*Hürriyet*, 18 Ocak 2004.)

Necip Fazıl'ın “Büyük Doğu”sundan ABD'nin “Büyük Ortadoğu”suna [Tayyip Erdoğan ve Mehteran Takımının Amerika Seferi]

Tayyip Erdoğan'ın 8,5 milyar dolarlık Bağdat seferi başarısızlığa uğradıktan sonra çıktığı ABD seyahati, Pentagon'un resmi ajanı, Wolfowitz'in kişisel uşağı ve AKP'nin yağdanlıkçısı Cengiz Çandar'ın* deyişiyle, “on ikiden olmasa da, on ikiye yakın bir yerlerden vurarak”, “büyük başarıyla” tamamlanmıştır.

* Murat Yetkin, *Radikal*'de yayınlanan “Irak krizinin perde arkası...” adlı yazı dizisinde Cengiz Çandar'la ilgili olarak şöyle yazmaktadır:

“Erdoğan konuşmasını bitirince Alınza onu bürosuna davet etti. Erdoğan, Zapsu, Dışişleri Bakanı Yakış ile milletvekilleri Egemen Bağış ve Ömer Çelik birlikte davete icabet ettiler. On beş dakika sonra Fairmont Oteli'ne geçtiler. Onlar Alınza'nın yanındayken Wolfowitz çıkışa yöneldi. Makam otosuna binerken CSIS'de karşılaştığı bir Türk gazeteciye de yanına davet etti; Wolfowitz, binadan Cengiz Çandar'la ayrıldı. Çandar, Wolfowitz'e 3 Aralık yemeğinden aradıklarını bulup bulmadıklarını sordu. Çünkü Wolfowitz'in ertesi gün Ankara'dan ayrılırken yaptığı iyimser açıklamalara karşın, aynı sırada Dışişleri Bakanlığı görüşmelerde üs modernizasyonuna dair bir anlaşma olmadığını ilan ediyordu.

Çandar, şoför ve korumaları da dikkate alarak, yıllardır tanıştığı güçlü şahine savaşın ne zaman başlayacağını şifreli bir şekilde sordu: ‘Kokteyl parti ne zaman başlıyor?’ Wolfowitz ciddiyetle cevap verdi: ‘Ona başkan karar verir.’

Çandar üsteledi: ‘Tamam da, yine de yaklaşık bir tarih vardır.’ ‘Yok,’ diye kestirip attı Wolfowitz. ‘Kararı başkan verecek.’ Zaten birkaç blok ötedeki Fairmont Oteli'ne gelmeden önce bir kırmızı ışıkta Çandar araçtan atladı.”

Tayyip Erdoğan'ın W. Bush'un karşısında “bacak bacak üstüne” atışı, W. Bush'un ceketinin önü ilikliyken ceketinin önünü açması, beyazlar içindeki türbanlı kansının W. Bush'un kansına Mevlana şiirleri hediye etmesi, W. Bush'un “alışılmadık biçimde” ve kendi evinde “davetsiz misafir” olma pahasına “bayanlar” “ziyaret” etmesi, Amerika seferinin “medya-magazin” servislerinin en güzide konular olarak işlenirken yeni bir diplomasi türü icat edildi. AKP'nin finansörlerinden Albayraklar'ın *Yeni Şafak* gazetesinin ilan ettiği bu yeni diplomasi, “vücut dili diplomasisi” olarak tarihe geçti.*

Bu magazin haberleri içinde Tayyip Erdoğan'ın İstanbul'da gerçekleştirilen intihar eylemleri sonrasında büyük uğraşlarla bulunduğu ve “medya” tarafından alkışlanan “dinci terör” tanımının W. Bush tarafından, “Hayır, dinci terör olmaz. Dindar insanlar terörist hareketlere girişmezler” diyerek tekzip edilmesi de fazlaca önemsenmedi.

Tayyip Erdoğan'ın, W. Bush'un son “ulu-

* Tayyip Erdoğan'ın ABD seferiyle ilgili olarak şöylesine abuk-subuk şeyler yazılmıştır:

“Her iki liderin şöminenin önünde otururken el sıkışmaları da hafızalara kazındı. Koyu renk takım giyen Bush ve Erdoğan'ın ceketlerinde ülke bayraklarının arması vardı. El sıkışma esnasında Erdoğan'ın ‘pek yerinden kıpırdamadığı’, Bush'un ise kolunu daha fazla uzattığı görüldü.” (*Yeni Şafak*, 30 Ocak 2004.)

sa sesleniş” konuşmasında kullandığı “Büyük Ortadoğu”nun coğrafi bir sınırlamadan çıkartılarak, Kafkaslar ve Orta Asya ülkelerini de içine alan daha geniş çerçeveye oturtulması gerektiğini söylemesi de üzerinde fazlaca durulmayan bir “laf” olarak kaldı.

Oysa Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül’ün “üstadı” Necip Fazıl Kısakürek’in “Büyük Doğu”sunu bilenler, Amerikan emperyalizminin “Büyük Ortadoğu” planları karşısında AKP mehteran takımının nasıl heyecanlandığını kolayca anlayacaklardır.

Amerikan emperyalizminin “Büyük Ortadoğu” planı, en açık biçimde, W. Bush’un “ulusal güvenlik danışmanı” Condoleeza Rice tarafından 2003 yılının Ağustos başında *Washington Post* gazetesine yazdığı bir makalede yer almıştır.

Condoleeza Rice “**Ortadoğu’yu Değiş-tirmek**” başlıklı yazısında, 22 devletten oluşan ve 300 milyon nüfusa sahip olan bölgede “değişimin” gerçekleştirilmesinde Irak işgalinin kilit öneme sahip olduğunu belirterek şöyle demektedir:

“Irak’ın özgülleştirilmesi, bölgeye İkinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa’da yaşananlarla kıyaslanabilecek bir değişim yaşatacak. Büyük çatışmaların bitiminden yaklaşık 100 gün sonra İsrail ile Filistin arasında barış adımı atıldığını görebiliyoruz. Değişmiş Irak, nefret duygularının filizlenemeyeceği bir Ortadoğu için anahtar ülke olabilir.”

Yazısında, bölgede daha uzun kalacaklarını belirten Rice, “Fas’tan Basra körfezi-ne kadar olan tüm Ortadoğu ülkelerinde siyasi ve ekonomik değişimler yaşanacağını, Saddam Hüseyin rejiminin son bulmasını, bölgedeki değişimi kuvvetlendirdiğini, Arap aydınlarının, Arap hükümetlerinden eksik olan özgürlük anlayışını tanımlamalarını istediklerini, yeni bir Arap manifestosundan bahseden bölgesel liderlerin, Arap ülkelerinde iç reformlara, daha fazla siyasal paylaşım ve ekonomik açıklığa destek verdiklerini” yazıyordu.

İşte bu şekilde ifade edilen Amerikan emperyalizminin “enerji ve su kaynaklarının güvenliğini garanti altına almak” olarak özetlenebilecek stratejisinin yeni adı “**Büyük Ortadoğu**” olmaktadır.

Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı, Necip Fazıl’dan aldıkları “Büyük Doğu” hayaline, Amerikan emperyalizminin “Büyük Orta-

doğu” planlarıyla daha fazla yaklaştıklarını düşünerek bu planın asli ögesi olmaya soyunmuşlardır.

Onların **sanısına** göre, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’yu yeniden şekillendirebilmesi için, “laiklik ile islamiyeti en iyi biçimde kaynaştırmış Türkiye” bir model ülke olarak alınacaksa, “ılımlı islam yönetimi” daha iyi bir model olabilecektir. Onlara göre, kendilerinin temsil ettiği “ılımlı islam”, “Büyük Ortadoğu”nun ideolojik temeli işlevini görmelidir. Ancak onlar “Büyük Ortadoğu”nun “coğrafi sınırlamadan çıkartılarak, **Kafkaslar** ve **Orta-Asya** ülkelerini de içine alarak geniş bir çerçeveye”, yani Necip Fazıl “üstadları”nın “Büyük Doğu” çerçevesine oturtulmasının daha doğru olacağını düşünmektedirler.

Böylece Türkiye’de iktidarı ele geçirecek olan “Büyük Doğu”cuların İBDA kitalarıyla “doğu”nun fethi teorisinden, Amerikan emperyalizminin kitalarıyla “büyük doğu”nun kendi önlerine serilmesi beklentisine geçmişlerdir. Bunun için tek yapmaları gereken “ılımlı islamcı” portresi çizmekten ibarettir. Bu amaçla, yıllardır Türkiye’de tedrisatını yaptıkları takiiyeyi uluslararası planda sürdürmek yeterli olacaktır. Amerikan emperyalizminin her dediğini yerine getirerek ona şirin gözükmek, dalkavukluk yapmak, amaç ulaşmanın basit araçlarıdır.*

Amerikan emperyalizminin, başta Irak olmak üzere, tüm Arap ülkelerindeki anti-amerikancı hareketleri ve direnişleri pasifize edebilmek için kullandığı şiddet ve terör yanında, ideolojik bir araç olarak gördüğü “ılımlı islam” söylemi karşısında, AKP şeriatçıların “ılımlı islam” görüntüsüyle Amerikan emperyalizmini kendi amaçlarının aracı haline getirme çabası, Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının tek hedefi durumuna gelmiştir.

Yıllardır “Ortadoğu’nun en büyük ve en güçlü ülkesi” ninnileriyle büyümüş, “Tanrı

* Şeriatçı kesim için takiiye, “ihtiyat, korku ve gizlenmek mânâsına olup, mecburiyet veya zarar tehdidi karşısında dinin icaplarından muafiyet” demektir. Yani “Bir mü’minin ölüm ve işkenceden kurtulmak için, olduğundan başka türlü görünmesi ve davranmasına takiiye denir.” Tefsir-i Kurtubî’de, İmam Hasan el-Basrî; “Müslümanlar için takiiye ruhsatını kullanmak kıyamete kadar câizdir. Ancak bu ruhsatın kâfirlere müdahane (dalkavukluk) ve şirin görünmek için kullanılması haram olur” demektedir. Ama bunlar “tefsir”dir, kuldan kula değişir.

dağı kadar Türk, Hira dağı kadar müslüman” şeriatçı kuşakların son temsilcileri, şeriat amaçlarının Amerikan emperyalizminin stratejik amaçlarıyla böylesine çakıştığını gördüklerinde sevinçten ne yapacaklarını şaşırılmışlardır.

Amerikan emperyalizminin “müslüman bir halkın laik, demokratik sistemi başarıyla uygulayabileceği” savıyla desteklenen “Türkiye modeli”nin AKP şeriatçıları tarafından “revize” (“ılımlı islam modeli” olarak) edilirken, aradaki özsel farkı görececek halde bile değillerdir.

AKP’nin “ılımlı islam” profili çizen takkiye uzmanı şeriatçılara göre, Amerikan emperyalizminin “Büyük Ortadoğu” planının üç ayağı bulunmaktadır: Demokrasi (Filipin tipi demokrasi), serbest piyasa (“özelleştirme”) ve “terörle mücadele”, yani “radikal islamcılarının” örgütlenmesinin önlenmesi. (Bkz. *Yeni Şafak*, 1 Şubat 2004.)

Amerika’nın “kendileri gibi düşündüğünü” söyleyen, ama kendilerinin “Amerika’nın istediği gibi düşündükleri”ni göremeyen, önlerine açılacak olan “Büyük Doğu” pazarlarından elde edilecek kârlarla gözleri kamaşan ve tüm yapmaları gerekenin biraz takkiye, biraz “muhafazakar demokrat” profili çizmekten ibaret olduğunu sanan bu şeriatçı takımı, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’daki saldırganlığının ve hegemonyasının yeni işbirlikçileri haline gelmişlerdir. Bu işbirlikçiliğin ilk adımlarını *Yeni Şafak* gazetesi şöyle yazmaktadır:

“ABD’nin bu çerçevede Türkiye’den imam, vaaz, müftü gibi yetmiş din görevlilerini başta Arabistan Yarımadası olmak üzere, Ortadoğu’ya göndermesini istediği ortaya çıktı. Türk din görevlilerinin büyük kısmının ilahiyat fakültelerinden yetiştiğine dikkat çekilirken, ülkeler arasında yapılacak anlaşmalarla ABD, Türk ilahiyatçıların, Pakistan, Afganistan, Arap Yarımadası ve Ortadoğu’ya gitmesini istiyor. ABD’li bir diplomat, Türkiye’nin, demokratik yapısının Müslüman toplumlara model olabileceğini belirterek, özellikle Suudi Arabistan’da Vahhabilik’in yaygın olduğunu, oysa İslam dünyasındaki farklı anlayışların ‘dini terör’ kavramının da önüne geçeceğini öne sürdü.”*

Böylece, Amerikan emperyalizminin isteği doğrultusunda Ortadoğu ülkelerine gön-

derilecek olan imam, vaaz, müftüler, bir yandan İmam-Hatip liselerinin “atıl kapasitesi”ne istihdam olanağı sağlayacak, diğer yandan “ılımlı islam” yayıcısı misyonu ile Amerikan emperyalizminin ajanları olarak görev yapacaklardır. Hıristiyan misyonerlerinin yüzlerce yıl müslüman ülkelerde yapmadıklarını, AKP’nin imamları yapmaya adaydırlar.

1960’larda İstanbul’a gelen 6. Filo’nun gemilerini kible yaparak namaz kılan bu şeriatçıların dillerinden düşürmedikleri anti-Amerikancılığın, basit bir takkiye olduğu böylece görünür hale gelmektedir.

“Paranın dini, imanı olmaz” diyebilen Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı, hangi kaynaktan ve hangi amaçla verilecek olursa olsun, her türlü parayı almaya hazır olduklarını da ilan etmişlerdir. Onların “inanmışlığı”, paranın sınırında bitmektedir.

Bill Clinton’un Cidde formunda söylediği şu sözler “inananlar”ı hiç rencide etmemiş görünmektedir:

“Eğer 1400 yıl önce otomobil olsaydı, Muhammet Peygamber, hanımının araba sürmesine izin verirdi; Suudi Arabistan’ı dünyadaki ilk otomobil üreten ülke yapar, eşini de bu sektörün başına getirirdi.”

Amerikan emperyalizminin işbirlikçiliğine soyunmuş şeriatçıların son geldiği nokta, paranın, imanın önüne geçmiş olmasıdır. Onlar, AKP ve mehteran takımıyla birlikte, imanlarını her verene parayla satabilecek, leasing yoluyla kiralayabilecek halledirler.

“Dünya dev bir köye dönüşüyor. Bu köyde kapılarını açarak birbiriyle daha yakın ekonomik-siyasi ilişkiler kurmak suretiyle birlikte kazanan veya kapılarını kapatarak endişe içinde kendini izole edenler ayrımı başladı. Dünya ‘değişime katılanlar’ ve ‘değişimi seyredenler’ olarak ikiye ayrıldı. Bu çerçevede Türkiye, değişimi kucaklayan ve kazananlar arasında katılan ülke olma yolunda inançlı çabasını başlatmıştır.” (Tayyip Erdoğan, “inananlar”ın başbakanı.)

Bill Clinton’un, küçük-burjuva ideologların çok sevdiği “eğer yaşasaydı”yla başlayan demagojileriyle, Hz. Muhammet’i holding sahibi ve karsını da (Bill Clinton, Hz. Mu-

* *Yeni Şafak*, “Türkiye merkezli Büyük Ortadoğu”, 1 Şubat 2004.

hammet'in bir elin parmaklarından daha çok olan eşlerinden hangisinin olacağını söylemeyi unutmamıştır) şirketin başına getireceğinden söz ederken, kendileri "kazanarlardan" yana olacaklarını açıkça ilan etmişlerdir.

Onlar, ülkemizde emperyalizm ve oligarşi tarafından üstyapısal bir güç olarak yaşatılan feodal ideolojinin temsilcisi olarak bugüne kadar yerine getirdikleri görevi icra etmeye devam edeceklerini ilan ederken, dün üstü örtük biçimde sürdürdükleri işbirlikçiliği, bugün aleniyete dökmüşlerdir.

Bu gelişmelerin karşısında, hiç kimse şeriatçıların **mevcut düzene ve emperyalist sisteme karşı** oldukları düşüncesiyle kendisini aldatmamalıdır.

Şeriatçılar, demokratik devrimin tamamlanmadığı, kapitalizmin yukardan aşağıya, dış dinamikle (emperyalizme bağımlı) geliştirildiği bir ülkede, feodal kalıntılarla kurulan ittifakın ürünleridirler. "Uyum-çatışma" diyalektiği içinde süren bu ittifakta, şeriatçıların daha fazla taviz almak, kendilerini daha güçlü hale getirmek için, oligarşi ile olan "uzlaşmazlık konularını" öne çıkartarak "çatışma"yı gündeme getirdikleri dönemlerde sergiledikleri "muhalif" konuma ve bu dönemdeki "radikal" söylemlerine bakarak, anti-emperyalist ve anti-oligarşik mücadelenin bir müttefiki olabileceklerini düşünmek, eğer oportünizm değilse, su katılmamış aptallık olacaktır.

Bugün Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül yönetimindeki AKP (içinde barındırdığı birkaç radikal şeriatçı unsur dışında), tümüyle emperyalist sisteme entegre olmayı tek hedef haline getirmişlerdir. Onlar, ülkedeki nispi demokratik ortamın olanaklarıyla sağladıkları oy gücüne dayanarak Amerikan emperyalizminin Ortadoğu ve Asya'daki saldırganlığının baş destekçisi olma peşindedirler. Onların, Amerikan emperyalizminin çıkarlarına uygun geldiği ölçüde ve sürece, bir "islam cumhuriyeti" kurma çabalarının yanında, Ortadoğu ve Asya'da, anti-emperyalist ya da anti-Amerikancı her hareketi ve silahlı direnişi ezmeye aday oldukları görülmelidir. AKP'nin "Akıncılar" dönemi kesin olarak sona ermiştir.

Ve Amerikan emperyalizminin "Büyük Ortadoğu" planının "mücevheri" olan Kıbrıs, "ılımlı islamcı" portresi çizen AKP şeriatçı takımı tarafından altın tepside sunulmaktadır.

Aylarca Kıbrıs adasının hiçbir stratejik öneme sahip olmadığı, onun stratejik değerinin 19. yüzyılda kaldığı yönünde propaganda yapan "ver-kurtulcu" "globalist" işbirlikçiler, Amerikan emperyalizminin "Büyük Ortadoğu"yu tek başına kurmaya girişmeyeceğini bile görememişlerdir (Aynı durum "ılımlı-şeriatçılar" ve "sol" kesim için de geçerlidir).

Amerikan emperyalizmi "Büyük Ortadoğu"yu, NATO "şemsiyesi" altında gerçekleştirmeyi planlamaktadır. Bu nedenle, Kıbrıs adasının Ortadoğu'daki stratejik konumu, gerek Amerikan emperyalizmi için, gerekse NATO "şemsiyesi" altında birlikte hareket edeceği diğer (AB) emperyalist ülkeler için büyük öneme sahiptir.

Kıbrıs adasının stratejik önemini Ocak ayı ortalarında AB Ortak Savunma ve Dış Politika Yüksek Temsilcisi Javier Solana şöyle ortaya koymuştur:

"Kıbrıs adası, AB için stratejik öneme sahiptir. Kıbrıs, Avrupa'nın siyasi güvenliği konusunda rol oynayabilecek bir konuma sahiptir."

AB'ye girmek uğruna herşeye "ver-kurtul" mantığından bakan küçük-burjuvalar da, "ılımlı islamcı" oyununa kendisini kaptırmış AKP şeriatçıları da, ellerindeki tek "**kozu**", üstelik jeo-politik olmaktan öte, jeo-stratejik ve askeri öneme sahip Kıbrıs adasını altın tepside emperyalistlere peşkeş çekmekten başka şey düşünemez hale gelmişlerdir.

Emperyalistlerin NATO "şemsiyesi" altında kurmayı planladıkları "Büyük Ortadoğu"nun Necip Fazıl Kısakürek'in "Büyük Doğu"suyla hiçbir ilgisi olmasa da, Kıbrıs'ın bu planın harekât merkezi olması kesindir. Herşeyi, eşini-dostunu, ailesini, kamu kuruluşlarını ve ülkesini satarak paraya çevirme meraklısı küçük-burjuvaların ve onların Kıbrıs'taki "metresleri"nin*, Kıbrıs adasının emperyalizmin **stratejik harekât üssü** olduğunu gördüklerinde hayıflanmaları da beş para etmeyecektir.

* "Türkiye, Anadolu'nun ücra bir köşesinden daha çok yardım yapmıyor mu Kıbrıs'a? Metresi işte. Kendi çocuğuna yapmıyor, metresine yapıyor." (Kuzey Kıbrıs'ın yeni başbakanı M. Ali Talat, "Kıbrıs Türkiye'nin Metresi Gibi", *Vatan*, 10 Aralık 2003.)

Kitap ve Katalog isteme adresi:

Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach
Deutschland

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Mail Adresi:

erisyay@kurtuluscephesi.com
erisyay@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACIL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOGMA DEĞİL,
EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ
VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCI ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-I

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-II

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi dergisinden]

